

СПОМЕНИЦА
ОШ „ИВО ЛОЛА РИБАР“
РУМА 1957-2007

На периферији града

у центру живота

Издавач: Завичајни музеј Рума

За издавача: Драгомир Јанковић

Аутори: Бранислав Радуловић
Ђорђе Бошковић
Славица Меденица

Рецензент: Радисав Ђорђевић

Сарадници: Анита Топаловић
Гордана Комленац
Радивоје Радовић
Светлана Којић

Штампа: „Графампромет“, Рума
Ј. Суботића 33, 022/475-847

Тираж: 500 примерака

Штампано: 2007. године

BIBLIOTEKA
ZAVIČAJNOG MUZEJA - RUMA
BROJ 1/503

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

373.3(497.113 Ruma) "1957/2007"

РАДУЛОВИЋ, Бранислав

Споменица Основне школе "Иво Лола Рибар" у Руми :
(1957-2007) / [Бранислав Радуловић, Ђорђе Бошковић, Славица
Меденица]. - Рума : Завичајни музеј, 2007 (Рума :
Графампромет). - 148 стр. : илустр. ; 24 cm

Податак о ауторима преузет с прелим. стр. - Тираж 500.

ISBN 978-86-85199-01-1

1. Бошковић, Ђорђе 2. Меденица, Славица
а) Основна школа „Иво Лола Рибар“ (Рума) - 1957-2007

COBISS.SR-ID 221163271

Споменица Основне школе “Иво Лола Рибар” у Руми 1957–2007

*Посвећено свим генерацијама,
чија је младосћ сабрана у букећ
пола века трајања школе.*

Портрет школе

На периферији Руме, на такозваном "Бреју", у окружењу једноставних приземних кућа, издиже се маркантна фасада једноспратне грађанске куће — већ пола века, зграда Основне школе "Иво Лола Рибар". Иза реченика железне калуге, полаг пролазника заједничка се на лево неованом врату иза које се протичу епохе и терени, обичени правилима и дрвима. Цару и појмима амбијенту доприноси толико, настанци у покрету зграде, који живе хране се овим, на деце ушине, а појом, узлећу на дојам кроз кесу, чије гране надвисују школску зграду. Присећање деце, смех и радости оживе сваки кућак ове зелене оазе и ушине је сада још и најреалнији.

ОШ „Иво Лола Рибар“

Рума кроз историју

Рума се, као насеље у Срему, под овим именом први пут појављује 1566. године у “Сремском дефтеру”. Порекло имена “Рума” још није одгонетнуто. Да ли је то име које су тадашњем сеоцету, смештеном уз Борковачки поток, дали Турци, или потиче из ранијих времена, историчари још немају поуздан одговор. Било како било, повољан географски положај, умерена континентална клима, плодна земља и близина главних саобраћајница, условили су да, Рума, одвајкада буде место привлачно за насељавање, али и за освајачке војске које су вековима крстарили по овим просторима и за собом остављале трагове различитих култура. О томе сведоче археолошки локалитети, од којих су свакако најзначајнији праисторијско насеље Гомолава код села Хртковаца и римско Басијана, код Доњих Петроваца.

После 1526. године, Рума се нашла у саставу Турског царства, као село средње величине, са црквом и три свештеника. Становници су били Срби, који су се бавили земљорадњом и сточарством, а турским властима плаћали порез.

У том својству, Рума је дочекала Велики бечки рат (1683–1699) Аустрије и Турске, током којег је Срем био опустошен, а његово становништво се разбежало. Овај рат је завршен Карловачким миром 1699. године када је Срем, линијом Сремска Митровица – Сланкамен, био подељен на аустријски и турски део. Рума је тако још неко време остала у турском делу Срема. Током Великог бечког рата дошло је до Велике сеобе Срба из јужних крајева (Косово и Метохија, Црна Гора, Стари Влах, Херцеговина...), при чему се један део доселио у Срем. Тек након новог Аустријско-турског рата, и Миром у Пожаревцу 1718. године, село Рума, а и цео Срем, су за наредних 200 година, ушли у састав Хабсбуршке монархије.

Када је 1745. године у Срему успостављена Војна граница, барон Марко Пејачевић је, у непосредној близини села Руме, почео градњу новог седишта свог властелинства.

Тако је 1746. године на месту данашње Руме почело да није ново урбано насеље, са широким улицама, које су се секле под правим углом. Први становници нове Руме су били Срби – из околних места и села Руме, као и Немци – досељеници из Немачке. Сви становници новог насеља су уживали значајне повластице, формално потврђене 1. јануара 1749. године тзв. Слободницом барона – Марка Пејачевића. Такође, две године раније, Повељом царице Марије Терезије од 20. јула 1747, Рума је постала слободно трговиште, са правом на одржавање четири годишњих вашара и недељних пијаца. Исте године, 10. октобра, одржан је први вашар у Руми, уз учешће великог броја трговаца и занатлија са свих страна. Додатан подстрек за развој занатства била је Цеховска привилегија, коју је цар Франц I 1818. године издао румским занатлијама.

У склопу општег напретка града, током протеклих векова, може се пратити и развој школства у Руми.

Половином XVIII века (1756) у Руми је отворена прва српска (православна) школа “мала словенскаја”, при цркви Светог Николе у Руми. Њен постанак је везан за име свештеника поменуте цркве, Пантелејмона Хранисављевића. По повратку из Русије Хранисављевић је приступио зидању нове школске зграде у порти Вазнесенске цркве која је 1770. године била завршена. Ова школа је имала “граматикални карактер” и у њој се учила словенска, немачка и латинска граматика, историја, географија и друго. Била је на гласу и њу су похађала деца из целог Срема, па чак и из Босне, Србије, Хрватске и Мађарске. С обзиром на предмете који су се у њој учили и на предаваче, Срби су ту школу сматрали за “малу гимназију”. Ову школу је похађао и Атанасије Стојковић, који је прву свеску своје Физике посветио учитељу Василију Крстићу. Так школе је био и Теодор Филиповић (Божидар Грујовић) први секретар Правитељствујушчег совјета, као и друге касније знамените личности. Ова школа је 1787. године утопљена у Главну мешовиту школу (католичко – православну).

Крајем XVIII и почетком XIX века, дошло је до раздвајања школа на српску тривијалну и главну римокатоличку школу. Упркос напорима да се српске школе обједине, у наредном периоду је постојало, чак, неколико школа.

Први податак о римокатоличкој школи у Руми датира из 1765. године. Ова школа се губи 1779. године када је почела са радом тзв. Пејачевићева гимназија ("Pedagogium"). Ову "гимназију" је Руми својим тестаментом завештао барон Марко Пејачевић 1762. године. Од тог новца је саграђена зграда поред, тада дрвене, католичке цркве (данас Завичајни музеј Рума) и она је 1779. године почела са радом. Због недостатка ученика, школа је укинута 1787. године.

Током XIX века у Руми су, самостално, или при другим школама, постојале и Цртачка, Шегртска и Девојачка школа.

Друга румска гимназија је основана тек 1912. године, а 1924. је добила своју школску зграду (данас ОШ "Душан Јерковић").

На крају овог осврта на богату прошлост нашег града, као круну свему, треба поменути неке од Румљана, који су својим животом и делом задужили, не само Румљане, него и цео српски народ. То су: Атанасије Стојковић – научник, књижевник и писац прве "Физике" на српском језику, Теодор Филиповић (Божа Грујовић) – први секретар Правитељствујућег совјета у Карађорђевој Србији и творац значајног правног дела "Устројеније Совјета", Атанасије Теодоровић – први професор српског Лицеја, Димитрије Матић – државник и законодавац, Теодор Тоша Андрејевић Аустралијанац – музичар, др Жарко Миладиновић – јавни радник, политичар и министар у влади Краљевине СХС и други.

Оснивање и прве године рада

Порастом становништва Руме 50-тих година XX века појавио се проблем смештаја школске деце. У Руми су тада радиле три основне школе: "Змај Јова Јовановић", "Вељко Дугошевић" и "Душан Јерковић", од којих је прва имала најдужу традицију. Деца су и тада уписивана у школе према територијалној припадности. Школа "Змај Јова Јовановић" је обухватала децу из источног дела Руме (и са "Брега"), као и старији узраст деце села Мали Радинци, Краљевици, Добринци и Павловци.

Услед наведених тешкоћа, општинске власти су одлучиле да се породична кућа угледног предратног велетрговца житом – Леа Штајнера, адаптира и опреми у складу са новонасталим школским потребама. Адаптацијом зграде породице Штајнер, Основна школа "Змај Јова Јовановић" је проширила свој радни простор. Ипак, већ следеће 1957/'58. године оформљена је и четврта основна школа у Руми. Подаци о томе се налазе у књизи записника са друге седнице Школског одбора школе "Змај Јова Јовановић" од 1. јула 1955. које цитира Школска споменица. Према њима, школа "Змај Јова Јовановић" има 18 одељења, а само 8 учионица, због чега је принуђена да ради у две смене. На следећој седници Школског одбора од 7. октобра 1955. констатовано је да није успео покушај да се добије зграда на "Брегу", тада у власништву ЈНА (до 1956. у њој је био смештен коњички гарнизон), те су неки ученици морали да буду пребачени у школу "Вељко Дугошевић". Недостатак простора је убрзо условио рад у три смене, те је било очигледно да се ситуација могла поправити само добијањем на коришћење поменуте зграде, у коју би долазила деца са те територије. У том случају настава би требало да почне 1. децембра 1956. када би се обезбедио и најнеопходнији инвентар. У изгледу је било оспособљавање најпре четири учионице, док би се друге две завршиле касније, након што се обезбеде преостала потребна материјална средства.

Школска зграда

За сада нема података када је ова зграда сазиђана, али према расположивим изворима из катастарских књига, пре Првог светског рата власник ове парцеле је била породица Ланц. Од њих су је 1913. године откупили трговци Штајнер и Весел из Руме. Пратећи даље поменуте књиге види се да је од 22. јула 1938. парцела била укњижена у корист Прве хрватске штедионице у Загребу, која ју је купила за 991.210 динара, а затим, од 10. септембра 1938. власништво се преноси на Румско паромлинско друштво у Руми. Од 22. фебруара 1946. конфискацијом (бр. 863/46), “на основу одлуке Комисије за конфискацију имовине Немаца, при Среском народном одбору, у Руми, бр. 2333 од 19. 02. 1946.” ова непокретност постаје власништво ФНРЈ, тј. општенародна, што је потврђено чланом 5. Уредбе о укњижењу права својине од 05. априла 1950, бр. 177/50. Према стању од 13. 01. 2005, на основу извода из земљишне књиге К. О. Рума, уложак бр. 15, ред. бр. 1, на парцели бр. 5765 се налази земљиште са школском и стамбеном зградом и двориштем у Улици Маршала Тита 270, површине 79 ари и 29 m², а власник је државна својина Републике Србије.

Као што је речено пре Другог светског рата власник зграде је била породица Штајнер (Steiner), једна од неколико стотина јеврејских породица у Руми. Лео Штајнер је био имућни трговац житом. Током рата, делећи судбину својих сународника, убијен је у дворишту своје куће. Његова ћерка Магдалена је одведена у Јасеновац, а затим у Немачку, где јој се губи траг. Леов син Јосип, рођен у овој кући 1914. године, инжењер електротехнике, учествовао је у НОР-у, као првоборац и комесар 33. дивизије. Погинуо је 29. марта 1943. код Оборова у Хрватској. Од целе породице Штајнер, рат је преживела једино Леова друга ћерка Пирошка – Ружа Штајнер.

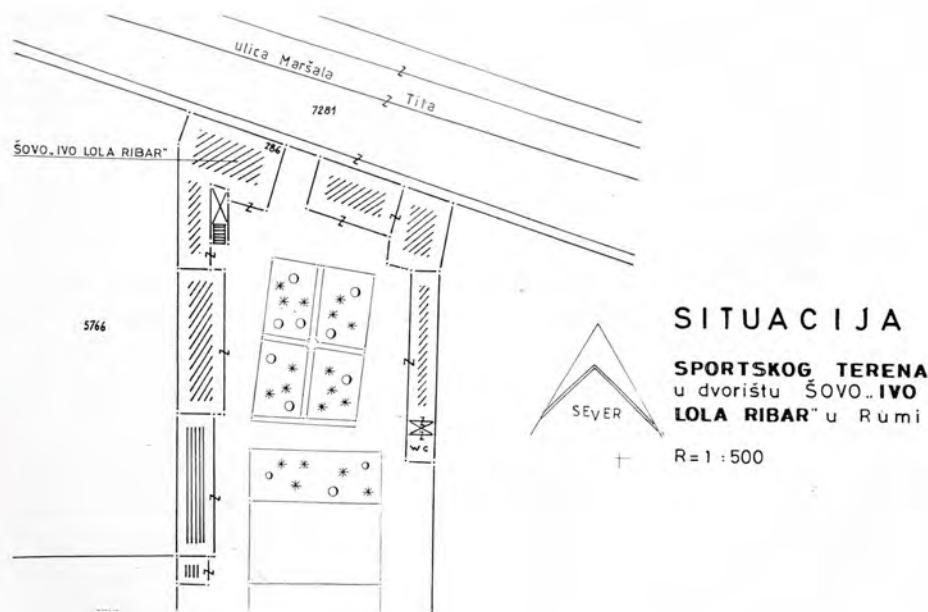
Током времена зграда је доживела више адаптација и доградњи, све у циљу да се ученицима и радницима школе омогући успешан рад, у складу са растућим стандардима школовања.

Први радови на адаптацији зграде уследили су одмах по доношењу одлуке да се зграда стави у функцију школства и трајали су скоро пет месеци, уз масован одзив грађанства целе Руме. Преко 700 Румљана је добровољним радом, помогло адаптацију зграде. Највећи део материјалних средстава за адаптацију и опремање шест учионица, обезбеђен је из општинског буџета и зграде продате предузећу “Житопромет”. Значајан је и удео румских предузећа (“Венац”, “Савез земљорадничких задруга”, “Земљорадничка задруга”, “Фрушка гора – винарство”, “Мода”, “Огрев”, пољопривредно добро “Напредак”, циглана “Пинки”), удружења (Друштво жена “Драгиња Никшић”, Удружење учитеља, наставника и професора – подружница Рума, Општински одбор Црвеног крста) и ђачких родитеља.

Следећи радови су започети јуна 1959. када се приступило рушењу дотрајалог магацина у школском дворишту у циљу стварања простора за изградњу фискултурне сале и три учионице изнад ње. Почетком октобра постављени су темељи овог новог школског објекта. Између осталих, на посао су прионули и ученици, наставници и родитељи, наравно на добровољној бази. Тај добровољни рад и посвећеност школи и школским активностима, убрзо су постали заштитни знак ове просветне установе, задржан до данас. На петогодишњицу рада школе, 1962. године, нова дворишна зграда је стављена под кров, али још није била спремна за одвијање наставе. Фискултурна сала је остала недовршена. Због проблема са простором поједина одељења су морала да раде у просторијама школе ученика у привреди. Стога је управа школе одлучила да адаптира постојећу дворишну зграду у намери да повећа број учионица. Пошто су нужници пребачени у нове просторије, 1962. године урађен је кабинет за ОТО, односно, проширена је постојећа радионица за општетехничко образовање. Следеће године су дограђене две нове учионице, а један стан је претворен у учионицу. Од подрумских просторија, 1964. године направљени су кабинети за физику и хемију, а следеће године и кабинети за ликовно, музичко и биологију. Такође, повремено је обављана нивелација дворишта и терена за фискултурно игралиште, бетониран је простор за, већ монтиране, љуљашке и настављено је са озелењавањем школског амбијента.

У наредним годинама, са ширењем школе и новим потребама, настављено је са преуређивањем и доградњом школских објеката и дворишта. У току 1971. године завршене су нове просторије намењене кабинетима за физику и хемију, као и школској радионици и фото-кабинет. Уз масовни одзив "Брежана", приликом обављања послова, највећи део радова је финансиран из сопствених средстава, али и прилозима родитеља и ученика.

На тридесетогодишњицу постојања школе асфалтиран је тротоар испред зграде, јер се, до тада, у јесен и зиму њиме скоро није могло проћи. Исте године, "Сремпут" је о свом трошку асфалтирао двориште. Две године касније (1988), уз велику помоћ исте фирме и ученичких родитеља, изграђени су спортски терени – површине 1.200 m². Ученици су годинама одржавали и нивелисали спортске терене, све до 1991. године, када је ангажовањем „Сремпута“ обављено бетонирање спортских полигона.

План зграде и игралишта

Када се говори о инвестицијама у школи, важно је напоменути да је 1984. године у школи прорадило централно грејање, чиме су старе "фуруне" отишле у пензију – на отпад, а 1990. уређен је нови санитарни чвор, који је финансирао Фонд за основно образовање.

Крајем 1984. године десило се неколико немиких догађаја, који су претили да трајније оштете школску зграду. Најпре је 3. децембра дошло до квара електричне инсталације у тавану, у делу где је греда скоро додиривала метални део димњака. Избио је пожар, који је, захваљујући брзој интервенцији радника школе, радника ДИП-а "Сава", као и ватрогасаца, локализован у учионици број 10. Та учионица се није користила наредних 20 дана. Два дана касније, 5. децембра, опет је дошло до пожара у сандуку од струје, због преоптерећености електричне инсталације, али је и он брзо угашен. Трећи квар овакве врсте се десио 19. фебруара 1985, такође, због проблема на димњаку.

Гасификација 2002.

Хол школе са новоизграђеним санитарним чвором

Једна од највећих инвестиција од оснивања школе је гасификација.

У периоду школске 2001/02. године, због застарелости и не-ефикасности система за грејање на чврста горива, школи је била неопходна промена система грејања. У тај посао је уложено близу три милиона динара. Када су радови успешно завршени, створени су оптимални услови за бољи и успешнији рад. Ово је био почетак већих улагања, која су настављена поправком машинских елемената на гасном постројењу школе, променом крова на старој згради (2003) и подова у малој згради (2004). У 2006. години СО Рума уложила је 3.156.000 динара у изградњу нових санитарних чворова који се сада налазе у склопу зграде. Тако су сада обезбеђени оптимални хигијенски услови за рад школе.

Почетак

Тако је школа “Иво Лола Рибар”, најмлађа основна школа у Руми, почела свој рад школске 1956/57. године, најпре, у летњем полугодишту, у саставу Основне школе “Змај Јова Јовановић”, а затим и као самостална.

Почетком 1957. године, 3. фебруара, у новој згради је одржана Прва заједничка седница Школског одбора Осмогодишње школе “Змај Јова Јовановић” и, у међувремену формираног, Одбора за изградњу школске зграде на “Брегу”. Састанку су присуствовали и шеф Одсека за просвету НОО Рума Синиша Јерковић и чланови ССРНЈ 1. и 2. рејона. На дневном реду је била само једна тачка: Свечано отварање школске зграде на “Брегу”. Одлучено је да настава у згради почне 8. фебруара 1957.

Иво Лола Рибар

До краја школске године функционисала би као огранак школе “Змај Јова Јовановић”, а наредне школске 1957/’58. би требало да постане самостална школа, по имену народног хероја Другог светског рата – Иве Лоле Рибара, секретара СКОЈ-а, који је погинуо веома млад, борећи се за слободу. Није доживео да има породицу и постане отац. Али, зато, Лолине школе имају децу, за коју су мир и слобода највеће вредности, тековине за које се вредело борити. Можда, баш због тога, многе школе носе његово име, те је оно, тако, постало синоним за слободу и младост. Његов рођендан, 23. април, ће се обележавати као Дан школе. На тај дан би ученици и наставници припремали свечани програм, са пратећим изложбама и смотрама годишњег стваралаштва и постигнућа ученика, који би се, том приликом, награђивали пред многобројним родитељима и гостима. Следећу школску годину нова школа треба да започне са радом 6. септембра 1957. године, као и све остале школе.

Свечано отварање школског објекта обављено је 7. фебруара 1957. године, када је одржана Друга заједничка седница Школског одбора и Одбора за изградњу школе на “Брегу”. Седници су присуствовали сви чланови Школског одбора (председник Срета Столић, службеник НОО Рума, и чланови: земљорадник Сава Јовановић, трговац – службеник Марко Максимовић, домаћица Ружа Бодор, наставник Стјепан Гут, земљорадник Мика Кун, учитељ Никола Богданов и домаћица Софија Кравић), као и чланови Одбора за изградњу школе на “Брегу” (председник Мика Кун, секретар Никола Богданов, и чланови: Марко Максимовић, Бошко Вујић, Јосип Креведл, управитељ школе “Змај Јова Јовановић” Светислав Марјановић, директор “Житопромета” Јакоб Клинар и Ђура Кун. Ту су били и сви наставници нове школе, представници народних власти, политичких и друштвених организација из Руме, као и представници локалних предузећа. На свечаности се окупило око 500 грађана Руме и око 250 ученика. После поздравне речи Срете Столића, о разлозима за отварање школе говорио је председник НОО-е Рума, Остоја Јеличић. Он је предао кључеве зграде представнику Школског одбора. Затим је управник школе “Змај Јова Јовановић” – Светислав Марјановић позвао присутне да разгледају школске просторије, у којима ће сутра, 8. фебруара, почети настава. Након тога је, у великој сали, започела Свечана седница, на

којој је секретар Одбора за изградњу школе реферисао о току и начину извођења радова на згради. Том приликом се захвалио предузећима која су новчаним средствима, или материјалом, помогла радове, а нарочито предузећу “Житопромет”. Прихваћен је његов предлог да се свима уруче захвалнице.

Одељење другог разреда са учитељем Мићом Колџићем, првог дана у школи, 8. фебруара 1957.

Под називом “Иво Лола Рибар”, школа је почела са радом 4. септембра 1957. Тог дана је у 8 часова одржана прва седница наставничког већа, под председништвом школског управника – Ђорђа Мушицког. Поред управника, први наставнички колектив су чинили: Никола Богданов, Лазар Викторовић, Радослава и Никола Јаковљевић, Христина Богданов, Надежда Викторовић, Олга Симотин, Јованка Бабурски, Јован Костић, Иван Братић, Љубица Костић, Марија Ралић, Илија Радошевић, Тамара и Никола Крутиков. Установљен је и први Школски одбор, чији су чланови били: Клинар Јаков, Бодор Ружа, Јовановић Сава-Ђавра, Контић Јоца, Кун Мика, Милановић Петар-Шиша и Ткалац Никола.

Редовна настава је почела 6. септембра. У првој години школа је имала седам одељења млађих разреда са 209 ученика и пет одељења старијих разреда са 138 ученика (по два одељења петог и шестог разреда и једно одељење седмог разреда).

Оснивање школе

NARODNI ODBOR OPŠTINE RUMA
Br. 9299/57
7 juna 1957 god.
R U M A

Na osnovu čl. 4 st. 2 i čl. 30 st. 1. Osnovnog zakona o upravljanju školama, čl. 46 t. 13 Zakona o narodnim školama opština i čl. 8, 10 i 24 tač. 13 Statuta opštine Ruma, Narodni odbor opštine Ruma na sednici od 7 juna 1957 god. doneo je sledeće:

R E Š E N J E

Osniva se Osmogodišnja škola za opšte obrazovanje u Rumi. Škola će nositi naziv: Osmogodišnja škola "Ivo Lola Ribar" u Rumi. Ova škola počće sa radom od 1 jula 1957 godine. Škola će biti smeštena u zgradi opštenarodne imovine u Rumi, Maršala Tita ulica br. 266. Za ovo rešenje potrebna je saglasnost NOS Sr. Mitrovica.

O B R A Z L O Ž E N J E

U Rumi se povećao broj dece obavezne za pohađanje škole za opšte obrazovanje, tako da je nedovoljan postojeći školski prostor. Usled toga je za potrebe Osmogodišnje škole "Zmaj Jovan Jovanović" adaptirana i zgrada ONI u M. Tita ul. br. 266 i uredjeno je 6 učionica koje su snabdevene sa potrebnim inventarom. U ovim učionicama održava se redovna nastava od početka drugog polugodišta ove školske godine sa 12 odeljenja, 6 pre a 6 posle podne.

Postoje svi uslovi da se ova škola osamostali, jer su u budžetu obezbeđena sredstva za njezino samostalno poslovanje od početka iduće školske godine, ima dovoljan broj učionica i učenika obezbeđena su delimično sredstva za dogradnju 3 učionice i drugih potrebnih prostorija, a sama zgrada je dosta udaljena od zgrade u kojoj je škola "Zmaj Jove Jovanovića".

Iz ovih razloga, a na predlog Saveta za prosvetu i kulturu ovoga Odbora, rešeno je kao u dispozitivu.

Саветник
М. М. М. М.

Секретар
Јавојин Јазић

С. Н.

Решење о оснивању школе

Школа је убрзо почела да добија обележја, која су касније постала њен знак препознавања. Већ 17. септембра, на седници Наставничког већа управник је предложио оснивање ђачке

произвођачке задруге, драмске секције и секције извидника и планински чији је руководилац био Јован Костић. Одред под именом "Бриле", као први у Руми, основан је већ септембра 1957, када су положили заклетву.

Уследило је формирање фолклорне групе и балета, под руководством Христине Богданов и Тамаре Крутиков. Клуб природњака је преузео Никола Јаковљевић, а хор млађих разреда Олга Симотин и Надежда Викторовић. Пионирска организација је поверена Олги Симотин, организација Црвеног крста Николи Богданову, а за руководиоца групе просветних радника је изабран Никола Јаковљевић. Чуvari школских збирки су били Никола Јаковљевић за биологију, Јованка Бабурски за историју и географију, Иван Братић за математику и физику, а професор Јован Костић за наставничку и ученичку библиотеку (књижницу). Основана је литеарна дружина под руководством наставнице српскохрватског језика Гордане Спасојевић. Такође, донета је одлука да се уреди школски врт, а организација "Горана" је током 1962. организовала акцију пошумљавања Руме.

Фолклорна секција, ментор Н. Јаковљевић

Кренуло се и ван школе Први излет за млађе разреде у Борковац и једнодневна екскурзија у Шабац и Београд за старије разреде, организовани су септембра 1957. Поред уобичајених посета родитеља школи, уведена је пракса да наставници обилазе ученичке родитеље. Успостављена је сарадња са здравственим и установама културе. Поред лекарских прегледа за ученике (од 3. до 11. октобра

Извиђачи и џланинке 1962.

(Меденица Славица и Сефановић Јелица, с лева на десно)

1957. није било наставе због епидемије “азијског грипа”. Др Фрања Весели одржао је предавање за родитеље под називом “Глисте код деце”. Школски Летопис доноси драгоцене податке о многобројним културним збивањима у Руми касних педесетих година. Прва у низу многобројних посета биоскопима била је она када су ученици гледали филм “Одисеј” у Биоскопу “Победа”; посетили су изложбу о НОБ-у у Дому ЈНА и изложбу техничких радова ученика румских основних школа у Дому културе, а наставници су били на изложби фламанске уметности у Београду; ту је и изложба у Градској библиотеци на тему социјалистичке изградње и развоја ФНРЈ; следе посета позоришној представи, обилазак индустријских предузећа у Руми, војне касарне...

Започеле су активности које ће се убудуће традиционално организовати сваке године. Прослављена је прва Нова година у новој школи – 1958. За ту прилику је припремљен пригодан програм, подељени су поклони, а Деда Мраз је био глумац румског позоришта “Добрица Милутиновић”, Никола Петровић-Шокац. Организовани су првوماјски излет у Борковац и дочек Штафете младости. Годишња приредба школе одржана је у Дому културе 8. јуна 1958. Програм се састојао из поздравног говора директора Мушицког, низа клавирских композиција у извођењу ученице Ирине Крутиков (Моцарт, Шуман), позоришног комада “Дедино село”, хорских песама ученика млађих и старијих разреда, народних игара. Сала је била препуна посетилаца, иако су се плаћале улазнице ценама од 40, 60 и 80 динара. Годишње приредбе су одржаване и наредних година, што у Дому културе, што у школској фискултурној сали, са квалитетнијим програмом, а понекад су одржаване и репризе у околним местима. Крајем педесетих година нарочито је била популарна позоришна представа “Николетина Бурсаћ”, са којом су ученици, поред више извођења у Руми, гостовали и у Стејановцима и Путинцима. Слично је било и са нередном представом “Дневник Ане Франк”.

Приредба 1958.

Обављани су редовни лекарски прегледи. Сваки ученик је имао своје животно осигурање код Државног осигуравајућег завода у Сремској Митровици 1958. За њих и њихове родитеље су одржавана пригодна предавања на разне теме: ОУН, Иво Лола Рибар, О васпитању деце, Психолошке одлике деце предшколског и школског узраста, Туберкулоза (заштита и лечење), Велики кашаљ код деце, О болестима срца, О професионалној оријентацији, школа, породица, пубертет и криминал, Савремено живинарство... Школски одбор је 1962. године донео одлуку о обавезном ношењу радног одела и патика у којима ће ученици бити за време наставе. У сарадњи са Заводом за запошљавање радника обављано је анкетирање ученика осмих разреда у вези са даљим школовањем. Индикативно је да се већ 1962. године ниједан ученик није определио за најчешће занимање својих родитеља – пољопривреду.

Борђе Мушички (директор), Јованка Бабурски и Здравко Бољдановић (наставници) са ученицима, школске 1957/58.

I Блок фотографија

Библиотека – читаоница

Екскурзија – Палић

*Приредба 1959. – фолклор са учитељицама Смиљом,
Тинком Бољданов и Дивном Мирић*

*Матјуранти 1959. са директором Ђ. Мушицкићем и
наставницом Љубицом Костић*

Кабинет за физику и хемију 1958.

*Први разред 1957. (Прва генерација првог разреда
првог дана у школи „Иво Лола Рибар“)*

*Учићељица Јаковљевић Радослава са ученицима,
школске 1957/'58.*

3. разред 1958. са учићељицом Нагом Викторовић

6. разред 1958.

7. разред 1958/59.

Јаковљевић Н. у учионици Шеђрићке школе – ШУП-у
(садашњи музеј)

НИМНА ШКОЛЕ

Школска химна 1975.

Ђачка задруга

Полазећи од темељних принципа социјалистичког васпитања и образовања, према којима је рад незаменљив део процеса наставе и ваннаставних активности, свака школа је у свом раду са децом посвећивала велику пажњу овој тематици. Ученичке задруге су се показале као најпогоднији облик остваривања циљева политехничког васпитања и образовања, повезивања наставе и образовања с производним и другим друштвено-корисним радом. У контексту васпитних и образовних циљева наставе навођени су: тежња ка изједначењу умног и физичког рада, радно и политехничко васпитање и образовање, развијање љубави према раду кроз стваралаштво, повезивање наставе са друштвено-корисним радом, са животом, самоуправном праксом, напуштање вербализма у настави... У том погледу ученичко задругарство имало је незаменљиву улогу. Истицано је да оне представљају најпогоднији облик за неговање позитивних моралних особина: истрајности у раду, другарства, солидарности, такмичарског духа, правилног односа према друштвеној имовини и других.

Ученичка задруга се формира на принципу добровољности. У њој ученик треба да види право место за остваривање својих жеља и развијање својих склоности. Млади задругари сами планирају облик производног рада, сврху и начин утрошка зарађеног новца. Одређују колики део својих средстава ће да одвоје за стимулисање рада, јер надокнада за рад, макар била и симболична, подстиче мотивацију и јача такмичарски дух. Важна је и улога ментора ученичке задруге и та особа мора да буде велики ентузијаста и стваралац.

Почеци ђачке задруге школе "Иво Лола Рибар" датирају из времена оснивања школе и везују се за њеног првог управника, амбициозног наставника биологије и бившег просветног инспектора Сомборског среза – Ђорђа Мушицког, иницијатора многих програма везаних за ваннаставне активности ученика.

Како је већ речено, Ђачка задруга “Јосип Штајнер” формирана септембра 1957. године, била је једна од првих ђачких задруга у Војводини. Име је добила по члану породице Штајнер, у чијој кући је смештена школа ... Задруга је у прво време имала пољопривредни карактер, заснивајући своју делатност на школској економији. Економија је располагала са седам катастарских јутара квалитетне земље у непосредној близини школе. Такође, у једном кутку школског дворишта, утемељена је фарма, а у оквиру ње прави мали зоолошки врт, настањен домаћим животињама. Узгајани су: живина (кокошке, гуске, патке, ћурке, морке), кунићи, свиње, неколико оваца, пас и једно магаре, које је било главна дечја атракција. О фарми и животињама су бринули задругари, уз стручну помоћ школског домара Мише. Ментор задруге је био наставник Никола Јаковљевић, који је, самим тим што је становао у кругу школе, по цео дан био ангажован око актуелних послова, нарочито на школској фарми. И касније, све до одласка у пензију Никола је активно учествовао на унапређењу школске задруге, за шта је добио многобројна признања.

Крајем новембра 1957. Ђачка производна земљорадничка задруга, како је тада називана, добила је на поклон трактор марке “Фергусон” од Пољопривредног добра “Срем” у Руми. Задруга, убрзо, из својих средстава, набавља прави машински парк и то: трактор са приколицом, култиватор, плуг, сејачицу, распршивач вештачког ђубрива и, нешто касније, цип. Наставник ОТО-а Душан Швоња је обучавао старије ученике да користе и управљају овим машинама. Машински парк је 1965. године распродат, уз оцену да је нерентабилан. Ученици су сами орали, сејали, култивирали, бацали ђубриво и, уопште, овладели многим техничким знањем. То ће, касније, често пресудно утицати приликом опредељивања за будући позив. Првокласна задружна земља давала је одличне приносе. Узгајали су се: кукуруз, пшеница, пролећни јечам, шећерна репа, сунцокрет и свакојако поврће. Радило се викендом, а у сезони и радним данима, после наставе. Одлуке о томе шта ће се радити, доносиле су се на Конференцији задругара и на Савету задруге.

Тако је задруга убрзо постала значајан извор прихода. Приноси су били изузетно високи, изнад просека у општини. Зато је задруга била на гласу и изван Руме, представљајући својеврсну

атракцију. Стога, није било изненађење када је крајем 1958. године Радио-телевизија Београд снимила и емитовала једну емисију о Задрузи школе “Иво Лола Рибар” у Руми. Након ступања у кооперацију са “Агрорумом” задруга је још више ојачала. У јануару 1958. формирана је ученичка радионица под руководством Ивана Братића. Исте године задруга је искорачила из локалних оквира, разменивши искуства и дарове са Ђачком задругом у Младенову, где су били у посети.

Млади задругари 1958/59.

Печат ђачке задруге

У наредним годинама задруга је увећала свој земљишни фонд на 12 кј, а касније и 16 кј. одличне земље. Планирано је да се већа пажња посвети повртарству, јер су за то постојали повољни услови (добра земља и канал увек богат водом у близини школе). Половином септембра 1987. купљен је трактор ИМТ-542, за ондашњих 430 милиона. Средства су обезбеђена од пшенице продате „Жито-промету” – “Слога”, ЗОИЛ-у “Срем” и уз помоћ средстава друштвене заједнице. Следеће године набављени су једнообразни плуг и растурач вештачког ђубрива, што је знатно умањило трошкове за услуге ОУУР – “Задругар”. Све машине и трактор су убрзо отплатиле саме себе.

Временом се делатност Ђачке задруге шири. Уводе се нови облици рада попут: сакупљања секундарних сировина, продаје књига и школског прибора, пружања услуга другим радним организацијама и сл. Тако, поред економије и кухиње, задруга је обухватала и школску продавницу и ђачку штедионицу.

Задругари – сејање 1959.

Школска кухиња је започела са радом септембра 1958. године у саставу задруге. Оформљен је и Одбор кухиње, у којем су, поред наставника, били и ученици. Те прве године рада цена obroка је била 100 динара, а за ту цену ученици су имали мени који се састојао од пецива, беле кафе, чаја, пекмеза, сира, саламе и сличних, тада доступних намирница. Издржавала се приходом од економије, односно производима добијеним са задружне земље. Школски албуми из друге половине 70-тих година бележе да се у кухињи хранило 560 ученика, од којих је њих 310 плаћало оброке. За остале, Бачка задруга је финансирала 150 ученика, а средства за њих 100 дотирана су из Фонда непосредне дечије заштите.

Задруга – ђачка кухиња

Радом задруге финансирано је и школско летовалиште, које је свој живот почело у излетишту “Борковац”. У наредним годинама школа је организовала многобројна летовања, све до интеграције са Туристичко-угоститељским предузећем “Заједницом одмаралишта” у Руми 1973. године. Задружни производи (поврће) су се камионима или возом транспортовали директно до летовалишта. Кроз летовалиште је прошло на хиљаде ученика, којима је то био незабораван догађај у животу. Остаће им у сећању многа склопљена пријатељства, стечена нова искуства и знања.

Задругари на летовању

Бачка штедионица је основана јуна 1976. године уз помоћ Љубљанске банке и била је једина те врсте у Војводини. Тиме је задруга из пољопривредне прерасла у мешовиту. Штедионица, или банка, како је називана, расписивала је конкурс за најбољи ликовни и литерарни рад штедиша. Два пута годишње је организовала наградну игру за ученике "Буба мара". Такође, учествовала је на конкурсима поводом Светског дана штедње и освојила три награде у висини 300.000 старих динара. У штедионици су радили ученици 7. и 8. разреда, који су имали своју канцеларију, писаћи сто, рачунарску машину и касу. Радно време штедионице је било од 12 до 13,30 часова. Број штедиша је износио и по неколико стотина, а промет, за оно време завидних, 4 до 5 старих милиона. Разлози за штедњу су најчешће били обезбеђивање средстава за одлазак на летовање, екскурзије, излете, али и за куповину књига и других школских учила. Као и у свакој банци, постојале су камате и могућност узимања кредита. О овој реткој школској активности је писала и штампа. „Политика експрес“ је 1979. године донела афирмативан чланак о Бачкој штедионици школе "Иво Лола Рибар".

Бачка банка

Један од разлога за отварање школске продавнице је била намера да се ученици одврате од посеђивања околних радњи, због

веома прометног пута у непосредној близини школе. У продавници се могла наћи шаролика роба потребна ученицима. Продавала се штампа (Техничке новине, Фронт, Тик-так, Дечије новине, АБЦ технике, Змај, Пролеће), затим разни потрошни материјали за наставу, школски прибор и друго. Један податак наводи да је за школску 1975/76. и 1976/77. годину промет износио око 24 милиона старих динара, са рабатуром Бачкој задрузи од 2 милиона старих динара.

Нажалост, током времена, и бачка штедионица и продавница су замрле и престале са радом.

Продавница пионирске задруге 1958.

Вредно је поменути и друге друштвено корисне акције младих задругара, као што су уређивање и одржавање паркова, дрвореда и других зелених површина, пошумљавање, сакупљање секундарних сировина итд.

Сакупљањем секундарних сировина свих могућих врста, задруга је остварила знатна средства. Све је то утицало да ученици – млађи задругари у великом броју сваке године летују, зимују, одлазе на екскурзије, добијају награде.... Из ових средстава Задруга је

набављала неопходна учила и на друге начине помагала сиромашним ученицима.

Резултати рада и постојања школске задруге су импресивни. Нарочито је била успешна секција “Млади орачи”. Секција (или Клуб тракториста) је основана 1958, а руководилац је био Никола Јаковљевић. Њихов месец је био септембар. Тада су почињала такмичења, која су обухватала проверу теоријске и практичне оспособљености ученика у задругарским пословима, док су резултати задруге у целини презентовани путем изложби. У школским витринама је небројено плакета и медаља које су задругари освојили на Сусретима младих задругара и на такмичењима орача, од покрајинског до савезног нивоа. Међу највреднијима су четири плакете “Златне руке”, као највишег признања Савеза ученичких задруга Југославије и Октобарска награда Руме из 1987. за тридесет година постојања и рада задруге. На сабору ученичких задруга Југославије (1–4. јуна 1978. у Пећи), између 90 задруга за најбољу проглашена је Задруга школе “Иво Лола Рибар” из Руме “Јосип Штајнер”. Такмичари Ђорђе Михајловић, Никола Лазаревић и Ранко Стојановић, предвођени наставником Томом Павлићем и директором Радивојем Радовићем освојили су Златну плакету, златну медаљу и специјалну диплому за изложбу дечијих техничких радова, народне радиности и пољопривредних производа, о чему је јавност известио и новосадски лист “Дневник”. Задруга се надалеко прочула и важила је и важи за једну од најбољих у земљи. Осамдесетих година најистакнутији чланови задруге су били ученици Драган Антић и Ђорђе Вукашиновић. Последњи је 1987. године освојио 2. место на савезном такмичењу младих орача у Зрењанину. Школске 1986/87. Задруга је излагала своје прозводе на Новосадском сајму (на другом месту СПЕНС-а), у организацији Покрајинског већа Народне технике “Корак у 21. век”.

У новије време, школске 200/2001. године, млади орачи су на републичкој смотри орача у Старој Пазови освојили 1 место, а С. Вукашиновић је појединачно постао првак Србије. Новчане награде, које су добијане у тим приликама, трошене су на унапређење рада задруге, куповину репроматеријала и сл.

Такмичење задругара

*Такмичење орача
(Млади орачи са ментором Н. Јаковљевићем)*

Седми сабор ученичких задруга Југославије

Задугари и школа су имали прилику да се искажу и као домаћини на традиционалној задругарској манифестацији. Године 1976. у Руми је одржан VII сабор ученичких задруга Југославије. Сабор је окупио 270 младих задругара који су представљали 1.300 задруга и преко 300.000 задругара из свих крајева наше земље. Било је и гостију из иностранства: ДР Немачке, Француске, СССР-а, Бугарске, Чехословачке, Румуније и Туниса. Програм VII сабора обухватао је предавања, изложбу и проверу теоријских и практичних знања ученика. Изложба је презентовала радове и резултате рада задруга (пољопривредне машине и опрему, цвеће, домаћу ради-ност, пољопривредно-прехранбене производе и техничке дјелатности клуба младих техничара). Знање ученика је проверавано из области: биљна производња и агробиологија, вриједности и дјело-вање минералних ђубрива, расе домаћих животиња, биљне сорте,

7. S A B O R UČENIČKIH ZADRUGA JUGOSLAVIJE Ruma, 3 - 6. jun 1976.

P R O G R A M

SREDA, 3. jun

do 15.00 časova

- Dolazak i smještaj članova učeničkih zadruga Jugoslavije i ostalih učesnika. Saboru (prijemna komisija) u Rumi, Ekol
- "Zna Lada Ribar" - Ruma, M. Tita 276, telefon 022 41-081.

u 20.00 časova

- Izvješće o radu zadruga i sastanak sa predstavnicima učeničkih zadruga, respektivnih i pokrajinskih rukovodstava učeničkih zadruga.

(Ost. "Zna Lada Ribar" - Ruma - M. Tita 276).

ČETVRTAK, 4. jun

u 8.00 časova

- Početak rada komisija pod nazivom:
NABA OTVARANJE U PROJEKTOVANJE I INŽENJERING
KOREKCIJA RADI ZEMNOJ BISTOG I SEKMOG SAKOBA
POSREDOVANJE ZADRUGA JUGOSLAVIJE.
(Zna Lada Ribar, M. Tita 276).

u 16.00 časova

- Predstojeće izveštje (izveštje):
- radovi i prikazi rezultata rada učeničkih zadruga (Zna Lada Ribar, M. Tita 276).
- prikazi rezultata rada i opreme (izveštje "Zna Lada Ribar")
- prikazi i domaće radove (Zna Lada Ribar, M. Tita 276).
- prikazi rezultata rada zadruga (Zna Lada Ribar, M. Tita 276).
- prikazi rezultata rada zadruga (Zna Lada Ribar, M. Tita 276).

u 19.00 časova

- Izvješće o radu zadruga i sastanak sa predstavnicima učeničkih zadruga, respektivnih i pokrajinskih rukovodstava učeničkih zadruga.

u 20.00 časova

- Izvješće o radu zadruga i sastanak sa predstavnicima učeničkih zadruga, respektivnih i pokrajinskih rukovodstava učeničkih zadruga.

PETAK, 5. jun

u 8.00 časova

- Izvješće o radu zadruga i sastanak sa predstavnicima učeničkih zadruga, respektivnih i pokrajinskih rukovodstava učeničkih zadruga.

u 16.00 časova

- Početak rada komisija pod nazivom:
NABA OTVARANJE U PROJEKTOVANJE I INŽENJERING
KOREKCIJA RADI ZEMNOJ BISTOG I SEKMOG SAKOBA
POSREDOVANJE ZADRUGA JUGOSLAVIJE.
(Zna Lada Ribar, M. Tita 276).

u 19.00 časova

- Izvješće o radu zadruga i sastanak sa predstavnicima učeničkih zadruga, respektivnih i pokrajinskih rukovodstava učeničkih zadruga.

u 20.00 časova

- Izvješće o radu zadruga i sastanak sa predstavnicima učeničkih zadruga, respektivnih i pokrajinskih rukovodstava učeničkih zadruga.

pознавање и руковање тракторима и другим пољопривредним машинама, употреба алата и алатних машина, познавање саобраћајних знакова и прописа, познавање уређаја и апарата у домаћинству. И на овом Сабору ученичких задруга, задруга "Јосип Штајнер" је била једна од најзапаженијих, међу шездесет екипа.

Клуб младих техничара "Никола Тесла"

Сабор је разматрао садржаје и облике рада и друге активности у покрету задругарства младих. У области политехничког образовања садржаји рада су били усмерени на упознавање развојка механизације у свим областима људских делатности, посебно у области индустријске и пољопривредне производње, развојка аутоматизације, електронике, примене савремене технологије у индустријској и пољопривредној производњи, на алате и машине у производњи, белу технику у домаћинству итд.

На седници Наставничког већа, новембра 1958. указано је на важност приредбе "Месец дана технике" и закључено да се започене са припремама за ову манифестацију. Овај посао је на себе преузео Здравко Богдановић, наставник Основа општетехничког образовања. Исти наставник је руководио и новооснованом фото-секцијом. Секција је редовно бележила све школске активности и фотографије излагала у оквиру зидних новина. Уједно, заинтересованима су продаване поједине фотографије, а од прихода је набављан потребан материјал за даљи рад секције.

Ово би се могло посматрати као зачетак каснијег Клуба младих техничара. Формално, у крилу Ђачке задруге, Клуб младих техничара, који је понео име нашег научника светског гласа Николе Тесле, основан је 11. марта 1960. године (на другом месту 1961). Планом рада су била предвиђена предавања из свремене технике (батискаф, хидроцентрала, ТВ, сателити, електронски мозак и сл) практични радови и учешће на такмичењима. Већ у априлу 1960. одржано је општинско такмичење из области: радиотехника, фототехника, електромашинска техника, грађевинарство, ваздухопловство, ауто-мото и бродотехника, где је клуб освојио прво место и награду од 7.000 динара. И следеће године, на истом такмичењу, школски клуб је убедљиво победио остале румске клубове младих техничара.

Програм 7. сабора

Те године су чланови секције за ваздухопловно моделарство, под руководством Душана Швоње, демонстрирали своје умеће пред ученицима и наставницима и грађанством на потесу “Леје”. Године 1961. прорадила је школска разгласна станица чији је утемељивач био Душан Швоња. Дугогодишњи сарадник наставника, Д. Швоње, Паја Гинер, изузетно вредан и умешан мајстор, велики прегалац, био је сарадник у практичној настави техничког образовања.

Наставник Душан Швоња у учионици

Клуб је својим брзим и снажним развојем, масовношћу, великим бројем техничких дисциплина, а надасве квалитетом рада, убрзо постао један од најважнијих чинилаца афирмације школе. Додатан подстрек за рад клуба догодио се 1975. године, када је школу и клуб посетио познати инжењер астронаутике – Миливој Југин, коментатор свемирских летова на телевизији. Он је именован за почасног председника Клуба. Његово предавање о достигнућима астронаутике, је изазвало огромно интересовање код младих техничара, а у својој поздравној речи рекао је следеће:

“...Обишао сам многе земље и велике градове, многе модерно опремљене школе, али овакву љубав према техници и овакве резултате нигде нисам видео. Честитам вам и помоћи ћу вам у свему што буде у мојим могућностима. Срећно! Само напред! – јер сте на правом путу...”

Посећа Миливоја Јуџина

Исте године на међународној изложби на Београдском сајму “Космос миру” школа је учествовала са шест експоната и била је једина основна школа у свету која је до тада излагала на тако високом нивоу. Између осталих, изложене су макете “Маринер 4”, “Космичка сонда” и “Сојуз и Аполо”. Оваква част је, свакако, један од најзначајнијих догађаја у историји школе.

На страницама тадашње југословенске штампе ређали су се текстови у којима се писало о успесима клуба. Издвајамо наслов “На Београдском сајму излажу своје експонате три велесиле – Русија, Америка и Основна школа “Иво Лола Рибар” из Руме.

Другим поводом освануо је текст под насловом “И Рума има свој Кејп Кенеди”, а поводом успеха Здравка Ланца и Стевана Михајловића у Сплиту на 10. Савезној смотри научно-техничког

стваралаштва. Њих двојица су, у конкуренцији 240 ученика из целе Југославије, освојили златну и сребрну медаљу. Здравко је израдио макету трактора ИМТ-555 и саставио минијатурну сејачицу, а Стеван макету багера кашикара.

Клуб младих техничара

Изложбе ученичких радова

Половином 70-тих година у оквиру Клуба младих техничара радило је 13 секција: ауто-мото, бродо, електро, грађевинска, фото, кино, радио, машинска, ваздухопловна, пољопривредна, ракетна, конструкторска и кибернетичка.

Током шездесетих и седамдесетих година чланови клуба су били апсолутни прваци општинских такмичења. Награде су освајане и на покрајинским и републичким такмичењима, а изузетним наступима и резултатима на смотрама и изложбама, стизали су и до савезног нивоа. На покрајинском такмичењу у Новом Саду освојено је, чак, 11 првих места, а на 13. смотри техничког стваралаштва младих Југославије 1982. у Пули, 5 златних медаља и једна сребрна. За свој целокупан рад у ширењу техничке културе, клуб је 1971. године добио Октобарску награду града Руме. Носилац је плакете

“Борис Кидрич” добијене од Конференције народне технике Југославије и Златне плакете Савеза радио-аматера Југославије. У новије време (1997) Клуб је добио специјалну награду Савета за рационално газдовање енергијом Републике Србије у сегменту иноваторства у коришћењу соларне енергије.

Без сумње најзаслужнији за афирмацију и успехе клуба, а тиме и школе био је дугогодишњи наставник Душан Швоња.

Због заслуга у ширењу техничке културе, добио је многа признања. Најважнија су: признање за животно дело добијено од Покрајинске организације Народне технике, Октобарска награда града Руме и Орден рада са сребрним венцем, којим га је одликовао председник Тито поводом тридесетогодишњице победе над фашизмом, Признање инжењера и техничара Југославије. Просветно-педагошки завод Војводине га је именовао за просветног саветника, у оквиру кога је био један од аутора наставног плана и

Награда школе

програма. Када је преминуо, 11. новембра 1985. испратила га је цела Рума, као и сарадници из Сремске Митровице, Новог Сада и Београда.

Директор Миодраг Мирић и наставник Душан Швоња у клубу

После његовог одласка у пензију, његове колеге и наследници Тома Павлић, Душан Кљајић и Илија Тркуља (бивши ђак ове школе), наставили су да успешно промовишу школу, кроз рад Клуба младих техничара.

II Блок фотографија

Млади задружари – Озледна башића 1958.

Млади задружари – У 300 кућку школе 1958.

Млади задружари – Школска башића 1958.

Задружари на школској економији

Клуб младих моделара

Клуб младих техничара „Никола Тесла”

Клуб младих техничара – Нађрађени ученици са менторима: Томом Павлићем и Душаном Швоњом

Наставници и ученици са М. Јуџином

Редовне школске активности

Приредбе и јубилеји

Школска година започињала је уобичајеним активностима усмереним на припрему за редовну наставу, а први наставни дан пригодном свечаношћу у част нових ученика.

Сваког септембра, школа је узимала учешће на приредби поводом месне славе у Добринцима и Краљевцима. Следила су обележавања општинског празника Дана Руме – 27. октобра и Дана Републике – 29. новембар, када школа обично није радила, а ученици су организовали тематске изложбе. Пригодне изложбе су приређиване и за Дан ЈНА, 22. децембра, уз одржавање редовне наставе. Пред крај првог полугодишта (30. децембра) обележаван је Дан пионира Југославије. Од најранијих дана у школи је организована прослава Нове године, када је Деда Мраз ученицима делио новогодишње пакетиће. Нешто новијег датума је обележавање Школске славе Светог Саве. У другом полугодишту су ученици својим учитељицама и наставницама, поводом међународног Дана жена, поклањали цвеће и друге поклоне. У априлу, за Дан горана и Дан омладинских радних бригада обично су спровођене акције уређивања школског дворишта, Борковца или дела града. У истом месецу је и најзначајнији школски празник – Дан школе “Иво Лола Рибар”. За Први мај школа би осванула искићена паролама, цвећем и сликама Тита и Лоле, а још један мајски празник, Дан младости и дочек и испраћај Штафете младости, ученици су редовно обележавали. Више пута ученици су организовали приредбе ван школске зграде или су учествовали на манифестацијама заједно са другим школама. У том смислу треба поменути програм одржан 3. новембра 1988. године поводом признања Првој месној заједници чији су мештани спасили живот четворици пилота када је у јуну њихов авион пао недалеко од Циглане.

Како је речено, најважнији празнични догађај сваке године је био Дан школе, прослављан крајем априла, на рођендан Иве Лоле Рибара. За тај дан ученици су се дуго припремали у оквиру школских секција. Програм једне од првих приредби ове врсте сведочи о

Карневал 1958., ученик Карло Левовник – вук

свечаном карактеру ове прославе. Далеке 1962. године, 22. април је обележен следећим програмом: у уводном делу приредбе хор виших разреда је отпевао песму “Титова деца”; Затим је учитељ Никола Ђекић одржао пригодан поздравни говор; уследили су наступи ученице Милкице Зељковић са две словеначке полке на хармоници, хора виших разреда са песмама “Патак” од Мериме Драгутиновић и “Поштар” од Јакова Готовца; у, и даље музичком делу програма, ученик Јосип Јурца, је на хармоници одсвирао две народне песме – “Сељанчица” и “Млада Војвођанка”, ученица Јулкица Дедић на истом инструменту песму “Хајде Като”, хор је отпевао далматинску песму “Ој море”, ученица Милица Богданов, на клавиру извела Бахов “Менует”, ученица Јасенка Ракош на клавиру “Италијанску песму” од Чајковског.

Бивша ученица Ирина Крутиков Бетовенову “За Елизу”, хор нижих разреда “Необично лајање” од Душана Костића, ученик Јан-

ков Душко на хармоници “Оп жица...” и “Чувам овце”, хор нижих разреда “Дођи врапчеј мали” од Маре Драгутиновић и ученица Зинаида Крутиков на хармоници руску песму “Рабинушка”; песму у приказу “Ја сам мали занатлија” је извела група ученика другог разреда, а потом је наступила ученица Љубица Косијер са хармоником и песмом “У једној зимској ноћи”; талентовани ученик Стјепко Гут је саставио шаљиви скеч “На брегу школица”, који је извео Душко Јанков у пратњи Ирине Крутиков на хармоници; ученица Бранислава Газибарић на хармоници отпевала народну песму “Титоград”, а гост, ученик школе Вељко Дугошевић, Љубомир Поповић на фрули одсвирао “Будила мајка Мустафу” и “Ветар ружу низ поље тераше”; у улози певача се појавио и ученик Ђура Шефер са народном песмом “Давај ме, мила нано...”, док је песму “Кад је пођох на Бембашу” отпевала ученица Бранислава Газибарић; званични део приредбе је завршен руском романсом “Иди” коју је на на клавиру извела Ирина Крутиков. Потом је уследила игранка за ученике, све до 20 часова. Успут, ученичке забаве, игранке за седме и осме разреде, одржаване су сваке суботе од 16,30 до 19,30 у Дому друге месне заједнице.

Ђачки оркестар 1962/'63. са наставницом Милом Биžовић

Нарочито је свечано било обележавање поједних годишњица школе. Такве манифестације су се одржавале сваких пет година. Ученици би у празничним оделима, са титовкама и пионирским ма-рамама, излагали своје ликовне, техничке и радове домаће радиности. Пионирски збор је имао своју приредбу, а наставници свечани седницу Наставничког већа. За тридесетогодишњицу постојања (16. новембар 1987) у дворишту школе је постављана биста Иве Лоле Рибара, наручена и израђена у Кикиндској ливници, пар година раније.

*Јубилеј 1987. (30 година школе)
директори: Милан Лаћас, Јелена Радивојевић,
Борђе Мушички и Радивоје Радовић*

Један од најважнијих делова сваке приредбе је био музички програм, а, како је то истакнуто у новинском наслову "Политике Експрес" из 1975. године, "Ученици румске осмољетке 'Иво Лола Рибар' воле музику". Те године школа је добила и своју химну. У једном периоду, за неговање музичке културе је била задужена наставница Милосава Љубинковић. Њен ученик је био и Стјепко Гут.

Хор под руководством проф Даринке Јелић

Школа је имала најбоље хармоникаше у Срему, а 1969. школски оркестар је освојио бронзану медаљу на покрајинском такмичењу у Сомбору. На такмичењу хорова Срема 2000/2001. године, школски хор под руководством проф. Даринке Јелић је постао првак округа.

Хуманитарне и радне акције

Активности које карактеришу школу су и многобројне добровољне акције њених ученика и радника, организоване у склопу ваннаставних активности. Најчешћи поводи су били друштвено користан и хуманитарни рад.

У том смислу најактивнији је био Подмладак Црвеног крста, основан у школи још 1960. године. Следеће године, у организацији Подмлатка (руководилац Никола Ђекић), отворен је први курс прве помоћи за ученике. Ученици су се масовно укључивали у све акције општинског Црвеног крста општине Рума, а током времена је често било прилике да се исказе дечија хуманост. Поред редовних годишњих обавеза, током Недеље Црвеног крста, такмичења и семинара, уређивања школског дворишта и околине, прикупљања прилога за децу сиромашног материјалног стања, организовања опоравка деце, треба поменути њихово ангажовање у ширим акцијама, попут борбе против туберкулозе, помоћи деци Вијетнама, народима Африке и сл. Нарочито је била велика акција прикупљања добровољних прилога 1975. године, у част 100-годишњице Црвеног крста, одржане под покровитељством Јосипа Броза Тита.

*Наставник Никола Јаковљевић са ученицима и војницима
– Активисти Прве помоћи*

Деведесете су, нажалост, биле најбоља прилика да се ученици исказу у овом погледу. Тада је у школу стигло много ученика избеглих са ратних подручја. Поред уџбеника и школског прибора, често су им недостајала и основна средства за живот (храна, одећа,

обућа). Године 1992/93. спроведена је акција за помоћ вршњацима Цетине и Книна, када је сакупљено је 3.600 уџбеника, 1.700 свесака и другог школског прибора. Другом приликом, преко општинског “Црвеног крста”, у Бања Луку је послато 32 пакета гардеробе.

Најчешће су биле радне акције усмерене на уређење дворишта, делова града, и спортских терена, као и оне на прикупљању, хартије, старог гвожђа и других секундарних сировина. Скоро сваке године ученици су узимали учешће на тзв. омладинским радним акцијама широм земље.

Радна акција

Било је и акција другачијег типа. Крајем педесетих и почетком шездесетих година ученици су учествовали у новогодишњим и летњим карневалима, који су се одржавали у Руми.

На вашаришту, у целодневном термину, редовно су организовани “ђачки вашари”, са шатрама, штандовима са изложеним производима, циркусом, рингишпилом, гађањем из ваздушне пушке... На тим, и сличним, манифестацијама су учествовали и ученици других румских основних школа. Униформисани ученици су, више дана у току године, дежурали као саобраћајци, одржавајући ред по улицама.

У новије време, у оквиру манифестације “Сунчана јесен живота”, с циљем да се олакша и улепша свакодневица најстаријих суграђана у Геронтолошком центру, активно су укључени ученици

*“Сунчана јесен живота”
Посећа Геронтолошком центру у Руми*

школе “Иво Лола Рибар”. Они тада изводе културно-уметнички програм и корисницима ове установе дарују пригодне поклоне (воће и слаткише).

Такмичења

Свих ових година ученици, предвођени својим наставницима, учествовали су на безброј такмичења у разним наставним и ваннаставним дисциплинама. Иако су се у ранијим годинама највише истицали чланови Задруге и Клуба младих техничара, ни други нису заостајали: рецитатори, чланови литерарне секције (конкурси књижевног часописа “Змај”, поводом празника и годишњица), хорови и чланови музичке секције (“Микрофон је ваш”, “Дечије

музичко стваралаштво”, “Сусрети младости”) историјске секције (“Тито револуција мир”), саобраћајне секције... У квизу другог програма Радио Телевизије Србије “Мале тајне обичних ствари” ученици “Лолине” школе из Руме су победили такмичарску екипу школе “Влада Аксентијевић” из Београда, 2006. године.

Такмичења – Фудбалска утакмица

Најомиљенија и најпосећенија надметања ученика свих година, била су она у разним спортским дисциплинама. Од оснивања школе велика пажња је посвећивана спорту и физичкој култури.

Годишњи кросеви у Борковцу и уличне трке су били обавезан део наставе, док су изван тога организована многобројна такмичења у фудбалу, рукомету, атлетици, стрељаштву и др. Противници ученика су били представници других школа и других установа. И спортски настројени ученици су брзо навикли своје симпатизере на прва места и награде на овим такмичењима.

У ранијим годинама је била пракса одржавања тзв. Јавног часа у школском дворишту. Забележен је онај из јуна 1962. године када су у школском дворишту, украшеним заставама, под руководством наставника Милоша Драгишића, за многобројну публику приређене разне фискултурне тачке: просте, ритмичке вежбе, вежбе на

Школски крос, такмичари са наставником М. Станковићем

справама, штафетна такмичења, рукомет и кошарка. На крају је група ученика формирала петокраку. За ту прилику је обезбеђена музика са плоча преко школског разгласа.

Излети, екскурзије, летовања...

Важан вид ваннаставних активности су била организована путовања ученика, у виду једнодневних излета, вишедневних екскурзија, студијских путовања, посета другим школама и институцијама у Руми и ван ње и сл.

Од првих дана развијање културних навика је био значајан сегмент у васпитању и образовању ученика. Зато су наставници своје ученике редовно водили у културне установе у Руми и околним већим градским центрима. Посете биоскопу, када су се приказивали едукативни и филмови из НОР-а, ликовним и другим изложбама, музичким приредбама, фудбалским утакмицама, па и циркуским представама у Руми су биле редовне и уобичајене активности. С времена на време, у склопу радно-техничког васпитања и образовања,

ученици су обилазили локална предузећа, где су се на лицу места упознавали са процесом рада.

Када је било лепше време, организовани су излети у Борковац и излетишта у оближњој Фрушкој гори. Ученици су присуствовали традиционалним културним манифестацијама попут Сајма књига у

Испред манастира Манасија, екскурзија, 1972.

Београду, Вуковом сабору у Тршићу, Великом школском часу у Крагујевцу... Када су боравили у Београду или Новом Саду, посећивали су музеје, галерије, Зоолошки врт, Калемегданску и Петроварадинску тврђаву, Матицу српску.

Вишедневне екскурзије су водиле ученике у све крајеве Југославије: према Суботици, морској обали, (од Пуле, преко Сплита, до Боке Которске), Македонији, Босни, Хрватској... У Стону се шездесетих година налазило летовалиште румске деце. Ученици су летовали и логоровали у бањама: Јошаничкој, Овчар, Богutowачкој и Матарушкој, на Борачком језеру, у Трпњу, Опатији, на Хвару, у Струги... Ишло се и ван граница наше земље. Душан Швоња је у току школске 1966/67. године повео научну екскурзију у СССР. Следеће године реализована је екскурзија наставничког колектива,

током које су обишли италијанске градове Трст и Венецију. Школске 1968/69. тридесеторо наставника је било на шестодневној научној екскурзији на релацији Рума – Ниш – Софија – Истанбул – Варна – Букурешт – Рума, а исте године ученици 7. и 8. разреда су посетили Будимпешту.

Посете и гостовања

Школа је често била гост и домаћин другим школама и истакнутим личностима из политичког, културног и друштвеног живота земље. Од значајнијих гостовања треба поменути ону из 1977. године, када је мања делегација ученика школе, предвођена директором Радивојем Радовићем била у гостима код члана Председништва СФРЈ Видоја Жарковића. Као поклон председнику Републике – Јосипу Брозџу Титу, поводом његовог јубилеја, делегација је предала плакету са повељом и награђене радове ученика. Том приликом су посетили и зграду СИВ-а, редакцију “Кекеца”, Калемегдан и изложбу фотографија о Титу. О овој посети је опширно писала и штампа, доносећи наслове попут: “Румски пионири код Видоја Жарковића”. Исте године у кабинету председника републике у Београду организован је пријем школских делегација основних школа “Иво Лола Рибар” из Сомбора, Новог Сада, Суботице, Рашке и Руме. Једна од првих посета другим школама у земљи десила се 1965, када је цео колектив угошћен у београдској Основној школи “Дринка Павловић”.

Школа је у више наврата угошћавала познате уметнике. У оквиру манифестације “Велико школско звоно”, 17. марта 1978. организован је сусрет са песницима и сликарима, међу којима су били: Рајко Петров Ного, Тодор Бјелкић, Никола Матић, Слободан Јеремић Јеремија. У наредним годинама школу су посетили песници Мирослав Мика Антић, Добрица Ерић, Недељко Попадић, Драгомир Ћулашић и приповедач Драгомир Стојковић. Летопис је забележио да је 1990. године Добрица Ерић одржао свој час на којем је, у потпуности, окупирао машту деце. Ученици школе су имали прилику да виде и чују славну песникињу Десанку Максимовић,

приликом њене посете Руми маја 1972. године у Књижевном омладинском клубу “Панонско једро”.

У посету су долазили и естрадни уметници. Мађионичар Бошко Бркљач изводио је своје вештине пред ученицима 1979. године. Школа је у јесен 1986. била домаћин и организатор пријема првака у Савез пионира Југославије. За ту прилику је припремљен одличан програм, а гости су били Саша и Миња Субота, песник Љубивоје Ршумовић и глумица Неда Арнерић. Познати “тобогација” Миња Субота је још једном одушевио ученике својим програмом школске 1991/92.

Сусрећ ученика са Мињом Субоћом

У организацији Градске библиотеке, у Културном центру Руме, а поводом изласка из штампе књиге “Јабука и лептир”, уприличен је сусрет ученика свих основних школа са ауторком књиге-принцем Јелисаветом Карађорђевић. За ту прилику, програм су извели ученици наше школе.

За школу “Иво Лола Рибар” у Руми се чуло и у Сарајеву. Екипа Радио телевизије Сарајево је 8. јануара 1979, за потребе образовне емисије “Пет плус” снимила рад секције ракетног моделарства Клуба младих техничара “Никола Тесла”.

Књижевни сусрећ, 2006.

За време свог боравка у Југославији 1978. године, (као гост Конференције народне технике Југославије), државна делегација Ирака је посетила и школу “Иво Лола Рибар” у Руми. Слична интересовања за рад Клуба младих техничара, задруге и школске штедионице исказали су и представници омладине Судана, чија је делегација у оквиру своје тродневне посете Југославији, обишла и нашу школу.

Гостопримство је исказано и у многим другим случајевима, као на пример Редакцији “Дечијих новина” из Горњег Милановца (24. октобра 1983, која је посетила школу и предала управи Ди-

Делегација Ирака у посети школи 1978.

плону захвалности за изванредан допринос у ширењу дечије писане, односно штампане речи), покрајинској делегацији и жирију 1987. који је оцењивао рад ђачких задруга.

Дечја недеља

Од 1987. године, када је дефинисана Законом о друштвеној бризи о деци, Дечја недеља се обележава у свим школама, почетком октобра у трајању од недељу дана. Богатим програмом разноврсних активности, у обележевање су укључени сви ученици млађих и старијих разреда.

Под мотом манифестације које достави министарство, реализује се програм активности које обухватају: хумане акције, литерарни и ликовни конкурс, посете биоскопској или позоришној представи, спортске активности, маскенбал, изложбу дечјег ствара-

лаштва, одлазак у оближње излетиште и, за децу најзанимљивији, дечји вашар. Дечја недеља се, најчешће, заврши журком солидарног карактера. Осим хуманих акција типа прикупљања школског прибора и одевних предмета, намењених онима којима недостају, за пропусницу на журку деца прилажу играчку или слаткиш, такође, за децу из породица слабијег материјалног статуса.

Маскирани ученици

Реализацијом програма Дечје недеље руководе педагог и психолог школе, а реализатори су учитељи, наставници (одељенске старешине). Дечју недељу карактеришу: опуштеност, креативност, маштовитост, солидарност, смисао за забаву и слободу изражавања.

Настава у природи

По дефинисању Закона о настави у природи, у свим основним школама, у јесењем периоду (октобар, новембар) сваке године, за све ученике млађих разреда, организује се настава у природи (рекреативна настава). Најчешће су то планине (Тара, Златибор, Златар) или бање (Врњачка Бања).

Настава у природи се изводи у смештајним објектима, у историјама које омогућавају реализацију наставе свих предмета. И, какао сам назив каже, поред наставе, остале активности су рекреативне и забавног карактера. Деца организовано иду у шетњу, разгледање околине, занимљивости (споменик, парк, музеј), посећују биоскоп, а и у самом објекту постоји стручно особље (рекреатор, аниматор) задужено за друштвени живот деце.

Настава у природи – Златибор 2004.

Креативност учитеља и деце долази до пуног изражаја приликом осмишљавања типова квиза, игара такмичарског карактера, избора за мис, најбоље маске (костима), плесача...

По повратку у школу, своје утиске, сећања, згоде и незгоде, занимљивости и све што се у току боравка у природи догађало, ученици исказују кроз писмене саставе, разговоре..

И, како у смештајним објектима бораве, у исто време, деца из разних места, догађају се пријатељства, симпатије, размене адреса, телефона, тако да, и по повратку кући, још дуго трају успомене на, можда за неке, и прво одвајање од куће, родитеља.

Саветодавна и педагошко-психолошка служба

Школу су, још од првих дана, редовно посећивале и саветодавне службе. Приликом првог прегледа просветног инспектора 1959. године школа је оцењена похвалама. У Летопису налазимо и податак да је током тестирања знања ученика које је обавио Педагошки завод школске 1968/69. године школа "Иво Лола Рибар" рангирана као четврта од 12 обухваћених школа Општине Рума. И потоњи просветни саветници и школски надзорници из школе су одлазили задовољни радом наших наставника, а и, ако је било приредби на њихов рад, увек су биле минималне и лако отклоњиве.

У циљу унапређења васпитно-образовног рада, у школи је оформљена педагошко-психолошка служба, чије конституисање је почело запошљавањем психолога Катарине Неговановић 1981. године. Она је овај посао радила до 1983. године. После ње долази Анђелка Зирамов, која је, до краја свог радног века, остала у нашој школи. Доласком психолога Биљане Хавлек и Биљане Кузмановић на место педагога, комплетирана је педагошко-психолошка служба.

Иако се не може занемарити значај и улога свих директора школе, почев од Ђорђа Мушичког, преко Миодрага Мирића, Јована Костића, Радивоја Радовића, Јелене Радивојевић, Милана Латаса, Бранислава Радуловића, Светлане Лукић и актуелног Душана Јевтића, по свему се чини да је најплоднији период, како по питању награда и признања, тако и целокупне организације рада школе, био онај за време "директоровања" Радивоја-Раше Радовића. Између осталог, он је 1974. године покренуо Сусрете другарства, којих се са сетом и носталгијом сећају садашњи пензионери и радници наше школе, као и првог Каравана другарства, екскурзије

која је духовно обогатила многобројне просветне раднике из школа које носе Лолино име – "Лолинаца". Идејни је творац и школског листа "Пролеће".

Први број листа "Пролеће" шtamпан на ћирици

Представе "Дугоња – Видоња – Трбоња", "Доживљаји Николетине Бурсаћа", "Сумњиво лице", "Светски рат", "Јазавац пред судом" и "Карневал у центру града", остварења су Раше Радовића. Љубитељ писане речи Раша је аутор многобројних чланака у разним листовима и добитник друге награде за приповетку на наставничком конкурс у школи "Иво Лола Рибар" бивше Југославије.

У оквиру Љубљанске банке Раша оснива школску банку и штедионицу, у то време, једину те врсте у Војводини.

Сада, у Рашиној кући, у витрини светле и скрећу пажњу великог броја његових пријатеља, златне плакете Савеза ученичких задруга Југославије, Већа народне технике Југославије и Орден за војне заслуге са сребрним мачевима, који му је лично уручио Маршал Тито, за успешно командовање Мачванско-сремским одредом, на маневру „Слобода“, 1971. године.

III Блок фотографија

Колектив школе – Екскурзија у Венецији 1967.

Колектив школе 1968.

*Учесници радне акције на уређењу града,
са наставник М. Дражишићем*

Приредба у школи 1984.

Слети 1963.

Школска рукометна екипа 1959/'60.

Победници такмичења у саобраћају 1977.

Колектив школе 1982.

Сусрећ са ђисцима: Ј. Икићовићем, Д. Ерићем и П. Соларом, у школи 2002.

Сусрећ Љубивоја Ришумовића са ђионирима

Изборна настава

Од школске 2001/02. у школи се изводи обавезна изборна настава – верска настава и грађанско васпитање (сазнање о себи и другима). Ученици се, у првом и петом разреду, опредељују за један од изборних предмета који је за њих обавезан до краја осмогодишњег школовања. Верску наставу, по програмима православне и католичке цркве, у школи изводе вероучитељи именовани од стране верских заједница, а грађанско васпитање воде психолог и учитељи едуковани за реализацију радионичког рада. Први вероучитељ у нашој школи био је протојереј Јован Јовичић, који је, одмах по доласку, укључен и у управни орган школе као члан Школског одбора. Први водитељ грађанског васпитања била је Биљана Хавлек, школски психолог.

Први дан верске наставе у школи, 2002.

Верску наставу изводе:

Православна веронаука

Рума:

Протојереј – Јован Хаци Јовичић, вероучитељ

Протојереј – ставрофор Пантелија Павловић, вероучитељ;
ђака: 10 одељења; на верској настави: 178 ученика

Краљевци: јереј Јован Раилић, вероучитељ; ђака: 4 одељења,
на верској настави: 39 ученика

Добринци: јереј Ђорђе Павловић, вероучитељ; ђака: 4 одељења;
на верској настави: 53 ученика

Од школске 2006/07. у школи се изводи и Католичка веронаука.
Вероучитељ је Марија Вереш.

Специјална школа и предшколска настава

Школа за специјално васпитање и образовање настала је децембра месеца школске 1976. године, издвајањем специјалних одељења из састава Основне школе “Змај Јова Јовановић” из Руме. Оснивач школе је била Скупштина СИЗ-а за опште образовање из Руме, а седиште јој је било у Улици ЈНА 136. Након њеног гашења, одлуком надлежног СИЗ-а општине Рума, од другог полугодишта школске 1983/84. године деца, ментално и физички ометена у развоју, селе се у школу “Иво Лола Рибар”. Од тада у школи почињу да раде три одељења (шести, седми и осми разред) специјалног васпитања и образовања. Руководећи се опредељењем да “деца са менталним и физичким сметњама у развоју имају право на посебну негу, образовање и оспособљавање за рад, које ће им обезбедити потпун и достојан живот, самосталност и социјалну интеграцију”, они су, заједно са наставним кадром, припојени школи, у којој су добродошли као пуноправни чланови.

Сјорџиска ѿакмичења

Настава се одвија као разредно-предметна, и школске 2006/07. изводе је: професор олигофренолог, а у недостатку стручног кадра дефектолог логопед, наставник ликовног васпитања, наставник хемије и домаћинства и професор разредне наставе. Изводи се по посебним наставним плановима и програмима који су прилагођени категоријама ученика.

Ученицима је, према индивидуалним склоностима и опредељењима, омогућен и рад у оквиру секција: литерарне, рецитаторске, спортске... Појединци су остварили завидне резултате у свом домену. Ученица Олгица Бељић равноправно је певала у школском хору; у ликовном стваралаштву су запажени резултати неколико ученика на ликовним конкурсима и школским изложбама.

Спортишка такмичења

Ово је, између осталог, резултат професионалног и квалитетног приступа и сарадње наставника који изводе наставу у овим одељењима и наставника у одељењима редовне школе, као и педагошко-психолошке службе.

Током 1976. године у школи је почело са радом једно одељење предшколске наставе, које је обухватало децу са "Брега", узраста од пет до седам година. Одељење је функционисало само до 1978. године, од када "брежанска деца" похађају редовна одељења предшколске установе "Полетарац". У подручним школама предшколска одељења у саставу школе радила су од 1984. (Добринци), односно до 1987. године (Краљевци) све до 1994. године када су, такође, прешла у надлежност предшколске установе "Полетарац".

Награде и признања

У претходним поглављима су већ наведена многобројна признања која су школа, ученици и наставници добили у, до сада, обрађеном периоду. Стога ће овде бити наведена само она која нису поменута.

Награде и признања ученицима Клуб младих техничара “Никола Тесла” Техничке дисциплине

ЕНЕРГЕТИКА

Школске 1997/98. године, Драган Ђујић је освојио златну медаљу на републичком такмичењу у Титовом Ужицу и новчану награду (1.000,00 динара) коју му је доделило Министарство енергетике Републике Србије.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
САВЕТ ЗА РАЦИОНАЛНО
ГАСИЊАЊЕ ЕНЕРГИЈОМ
Одлука: С-5473/4-97
13. новембра 1997. год.

На основу Закона о буџету Републике Србије за 1997. годину којим су обезбеђена средства за реализацију програма РГЕ у 1997. годину, а по основу јавног конкурса за коришћење буџетских средстава ради постизања техничко-технолошког иноваторства у области рационалне газификације енергијом (тачка VI јавног конкурса објављеног мија 1997. године у дневном листу “Политика”), САВЕТ ЗА РАЦИОНАЛНО ГАСИЊАЊЕ ЕНЕРГИЈОМ донео је на својој тринаестој седници, одржаној 13. новембра 1997. године следећу:

ОДЛУКУ

Драгану Ђујићу, из Руме, ученику основне школе “Иво Лола Рибар”, додељује се специјална новчана награда у износу од 1.000 (хиљаду) динара, за рад изложен на смотре научно-техничког и истраживачко-стваралачког рада младих Србије, у коме је постигао најбољи резултат на рационалном односу према енергији.

Новчану награду именованом уручити на пригодној свечаности у Влади Републике Србије.

Образложење

Савет за РГЕ је донео ову одлуку у намери да подстакне иницијативу о рационалном односу према енергији код младих, а по предлогу Централног жирија иницијативне смотре научно-техничког и истраживачко-стваралачког рада младих Србије, одржане у Ужичу и Комању, где је додељују награду за најбољу техничко-технолошку иновацију из области РГЕ, која је детаљно разматрала претпоставке за награду и пратећу документацију за конкурс Савета за РГЕ (тачка VI - награда за најбољу техничко-технолошку иновацију).

ПРЕДСЕДНИК САВЕТА
Д-р Милош Гагић, министар
координирајућег техничког развоја
и енергетике Републике

ДОСТАВЉЕНИ МИНИСТАРСТВУ ЕНЕРГЕТИКЕ И ЕНЕРГЕТИЧКОМ НАУЧНОМ РЕПУБЛИЧКОМ ЦЕНТРУ ЗА УЧЕШЋЕ
У ПРОЈЕКТУ РАЦИОНАЛНОГ

Исте године је Бојан Гравовић награђен летовањем на мору за освојену сребрну медаљу, такође, на републичком такмичењу.

Награда Драгану Ђујићу

МУЛТИДИСЦИПЛИНАРНА ТЕХНИКА

Ученици Владимир Малбашић и Владимир Марлог су школске 1992/93. године на републичком такмичењу освојили прва места и златне медаље. Сава Томић, Драган Ђујић и Дарко Матешкић су 1995. године, такође на републичком такмичењу, освојили прва места и плакету “Бели анђео” – највеће признање за постигнуте резултате. Школске 1996/97. године, Бојан Гравовић је, такође, освојио златну медаљу на републичком такмичењу. Драган Ђујић је добитник дипломе Извршног већа АП Војводине 1997. године.

ЕКОЛОГИЈА

Драган Вуковић је школске 1991/92. године, на такмичењу у Мајданпеку, освојио прво место у Србији, а Дарко Матешкић и Сава Томић су на савезном такмичењу у Чачку освојили прва места и златне медаље (1994). Бранислав Јовановић је, школске 1996/97. године, на републичком такмичењу освојио бронзану медаљу.

БИОТЕХНОЛОГИЈА

На републичком такмичењу у Горњем Милановцу, школске 1994/95. године, прво место и златне медаље освојили су Мирослав Матешкић и Бојан Гравовић, а Бојан Гравовић и плакету “Бели анђео”.

ЕЛЕКТРОТЕХНИКА

Велобор Драгутиновић је 2004. године, на републичком такмичењу из ове дисциплине освојио прво место.

ЗАДРУГАРСТВО

На републичком такмичењу “младих орача”, 1998. године у Старој Пазови, ученици Милош Гагић и Предраг Катанић освојили су прво место. Никола Плавшић је 2004. године освојио прво место на републичкој смотри “младих задругара”.

Ментор награђених ученика, чланова Клуба младих техничара, на свим поменутих такмичењима, био је Илија Тркуља, наставник техничког образовања.

И даље смо у области техничког образовања.

На XXX републичком такмичењу “младих орача” Србије, у октобру 2006. године, у Разбојни код Бруса, екипно, школа је освојила друго место, а појединачно Тодор Тутуш прво (на тесту знања) и Давор Бодор друго у орању, а прво у спретности вожње трактора.

Ментор ових ученика био је Живомир Васиљевић, професор физике.

ЛИТЕРАРНО СТВАРАЛАШТВО

Ученица Силвана Ђаковић је добитница награде “најбољи од најбољих”, на литерарном конкурс “Змај” (1984. године). Исте године Сандра Кун, а 1985. године и Валентина Шикежди освојиле су награду (летовање на мору) на литерарном конкурс издавачке куће “Веселин Маслеша”.

Ментор следећих награђених литерарних стваралаца – Славица Меденица, школски библиотекар.

Име Николине Тутуш – вуковца, полазника Песничке колоније на Обедској бари (2002) и Песничке школе у Београду (2006), добитнице Светосавске повеље (2005) и Похвале Извршног већа АП Војводине за литерарно стваралаштво (2004), остало је забележено у записима на паноима, у Летопису школе и Летопису библиотеке, у записима радија, телевизија и штампе, а њени награђени радови су заступљени у више зборника.

На међународном фестивалу хумора и сатире “Златна кацига 2006”, у Крушевцу, освојила је прво место, а треће на републичком конкурс ОО Црвеног крста у Београду, 2004. На покрајинском конкурс за “најлепшу љубавну песму” 2006. године у Бачкој Паланци. Награђена је за песму „Мики Антићу с љубављу”.

Више пута, освојила је прву награду у Руми на конкурсима Црвеног крста, на тему “Крв живот значи”. Награде: летовање на мору и многобројне друге награде.

Тајана Попадић – добитница Светосавске повеље (2004) и Похвале Извршног већа АП Војводине за литерарно стваралаштво (2003), награде на Невеновом фестивалу деце песника у Савином Селу (2002), III награде на фестивалу хумора и сатире у Лазаревцу (2003), републичке награде на литерарном конкурс поводом Савиндана у Кикинди (2004) прве награде на међународном фестивалу „Златна кацига”, у Крушевцу 2005.

Награђене песме Тајане Попадић заступљене су у антологијама фестивалских песама. Награде: одевни предмети, накит, комплети књига, „слатки” пакети,...

Сања Југовић – вуковац, ђак генерације (2002/03) добитница је I награде на покрајинском конкурс Змајевих дечијих игара за Најлепше љубавно писмо. Награда – комплет књига.

Наташа Јевтић је добитница друге награде Савеза друштава Војводине за борбу против опаких болести, за песму “Моја мама лекар” (новчана награда). Награђена песма је објављена у Зборнику литерарних и ликовних радова 2006.

ФИЗИКА

Ученице Јерковић Жељка и Дробац Милица биле су учеснице републичког такмичења у Врању, 1997. године.

*Николина и Тајана са песником
Д. Ерићем у Београду, 2003.*

Пано са нађрађеним радовима, диђломама и фотђографђама Н. Јевђић и Н. Тутђић

На републичком такмичењу у Крагујевцу 1998. године, ученик Илија Ракита освојио је II место и пласман за савезно такмичење, које је одрђано исте године у Бечђићима.

Ментор ученика, такмичара била је Снежана Керкез, наставник физике.

МАТЕМАТИКА

Школске 2004/05. године, ученица Јелена Миличевђић пласирала се за републичко такмичење. Исте године, за изузетне резултате постигнуте у току школовања, добила је Светосавску повељу и проглашена за Ђака генерације.

Ментор – Балинд Ержебет, наставник математике.

Асановђић Тања награђена је дипломом за освојено II место на Првој дописној математичкој олимпијади, одрђаној у Београду, 2006. године

Ментор – Бранка Кромпић, професор.

ХЕМИЈА

Асановђић Игор је школске 2005/06. године био полазник Научно-истраживачког центра у Петници, захваљујући резултатима постигнутим на такмичењима из хемије, а следеће 2006/07. године (после успешно решеног теста за талентоване) и Регионалног центра за таленте, у Новом Саду. Добитник је Светосавске повеље 2006/07. године.

Ментор – Бранка Вуђанић, наставник хемије.

Нађрађени – Асановђић Игор

ИСТОРИЈА

Друго место на покрајинском такмичењу (1995/06. године) и пласман за републичко освојила је Маја Новковић.

Ментор – Бранислав Радуловић, наставник историје.

РЕЦИТАТОРИ

Запађен успех на такмичењима рецитатора имао је Јован Вуђић, 2000. године, када се пласирао за престиђан, трећи ниво такмичења у Сечњу.

Ментор – Биљана Дугоњић, професор разредне наставе.

Ђаци генерације

На иницијативу тадашњег директора школе Милана Латаса, школске 1988/89. године установљено је признање (повеља) Ђаку генерације, за изузетне резултате постигнуте у току осмогодишњег школовања. До протекле 2005/06. године, ово престижно признање добили су: Јасна Манојловић 1988/89. године, Небојша Веселиновић, 1989/90. године (за 1990/91, 1991/92. и 1992/93. годину нема података). Дарко Матешкић, 1993/94, Јасмина Милутиновић, 1994/95. Благојевић Лазар, 1995/96. (за 1996/97, 1997/98. и 1998/99. годину нема података). Сандра Чолић, 1999/2000. школске 2000/01. године две ученице су добиле ово признање: Мирјана Аднађевић и Марија Бенчић. Следеће 2001/02. године за Ђака генерације проглашена је Ивана Војновић, а потом Сања Југовић, Ивана Рајковић, Мирослава Пушин и Јелена Миличевић за 2005/06. годину.

Награде и признања школи и наставницима

Октобарску награду града Руме добили су: Душан Швоња, наставник ТО-а за изузетне резултате постигнуте у раду са ученицима и унапређење наставе ТО-а; Никола Матић, наставник српског и руског језика за резултате у васпитно-образовном раду; Пионирски одред школе за неговање револуционарних традиција НОБ-а и ангажовање у многобројним активностима у школи и ван ње (1984. године) и школа као васпитно-образовна установа (1975. године), а учитељици Дивни Мирић је припало покрајинско признање "Курир Јовица" за рад у Пионирској организацији. У Политикиној акцији "Школски час" (1984/05. године) на такмичењу пионирских организација, школа је освојила треће место. Саобраћајна секција, као једна од најактивнијих и најбољих у Војводини, школске 1990/91. године, као и њен члан Млађен Драган, добили су златну плакету.

За резултате у васпитно-образовном раду, школа је 1984. године добила награду "Душан Вукасовић-Диоген".

Свакако, најзначајније, у низу признања, је Републичка награда "25. мај" добијена 1978. године. Једном приликом је сам колектив школе то означио као други најважнији догађај у тадашњем раду школе, који је додатно потврдио афирмацију најмлађе румске школе, не само у нашем граду него и шире. Одлука о пријави на конкурс за доделу републичке награде "25. мај", објављеној у "Просветном прегледу", донета је 15. априла на збору радних људи. У исцрпном образложењу, између осталог је наведено: у првим годинама рада школе основани су: ученичка задруга, школско летовалиште, извиђачки одред и Клуб младих техничара..., поседовање машинског парка, неговање производног рада и остварени богати приноси пољопривредних култура...; широка лепеза других ваннаставних активности; успостављена сарадња са родитељима и друштвено-политичким организацијама; реализација екскурзија и летовања широм земље; освојено безброј диплома, плакета, медаља и других признања (Октобарска награда Клубу 1972, четири плакете "Златне руке"...); једина школа у Југославији која је излагала експонате са великим силама, СССР-ом и САД-ом; организација 7. Сабора ученичких задруга Југославије; године 1976. Школа је без понављача; плакета "Курир Јовица" наставници Дивни Мирић; прво место на такмичењу орача Војводине 1977 и Титов златник добијен том приликом... На основу свега, комисији није било тешко да, по члана 5. Правилника о Републичкој награди "25 мај", донесе одлуку, објављену у Службеном гласнику СРС бр. 13/66 и 28/76. Награду је директору школе Радивоју Радовићу уручио Душан Чкребић, у згради Скупштине СР Србије, о чему је писала скоро сва тадашња штампа ("Политика", "Политика-експрес", "Вечерње новости", "Борба", "Дневник", "Сремске новине", "Просветни преглед"). Уследиле су многобројне честитке, између осталих и она од Покрајинског секретаријата за образовање, науку и културу у Новом Саду.

Додела повеље „25. мај”

Повеља „25. мај”

Подручне школе

Добринци

Први помен школе у Добринцима датира из половине XVIII века. То је била школа са малим бројем ђака, смештена у црквеној порти, према опису мала и склона паду. Забележено је да "...жители добриначки слабо маре да им више деце иде у школу као и о самој школској згради...". Ђаци су учили, буквар, часловац, псалтир, аритметику и катихизис. Слична ситуација је остала и у XIX веку. Нова школска зграда у Добринцима сазидана је тек 1888. године. Учитељи у тој школи су били Анка Бронзић и Милован Тодорић. Почетком XX века Димитрије Руварац у свом делу "Шематизам Источно православној митрополије карловачке за 1900. годину" наводи да је тада у Добринцима било 210 ученика (109 мушких и 101 женских). Још једна нова школска зграда је подигнута 1924. у Радовачкој улици, касније звана "нова школа". У њој се настава изводила у две смене, уз битно побољшане услове рада, нова учила и помагала, као и школске уџбенике који су се преносили са генерације на генерацију. Између два светска рата у школи су најдуже службовали Бора Ћирић и Ружица Поповић, мештанка и дугогодишњи омиљени управитељ школе. Током рата у селу је функционисала партизанска школа.

Након ослобођења обе школске зграде су биле у лошем стању – демолиране просторије, поломљена стакла, уништен унвентар и учила. Зато се одмах приступило застакљивању прозора, кречењу, прикупљању и поправци намештаја и учила. Тако је за употребу оспособљена само "нова школа" у Радовачкој улици, са две учионице. Од тада ради под именом "Митар Томић". Број ученика се битно увећао након досељавања становништва из Босне, Лике, Кордуна и Далмације, а наставом су била обухваћена и деца ометена у похађању школе ратним околностима.

Први учитељи послератне школе били су Јованка Радовић, Божидар и Јелица Галовић. Због недостатка учитељског кадра

настава се изводила комбиновањем по два одељења. Поред наставних активности, учитељи су у вечерњим часовима били ангажовани на организацији аналфабетских течајева, здравственом просвећивању, курсевима прве помоћи, обавезном раду у цивилној заштити, као и у раду културно-уметничких друштава која су поред школске деце обухватала и омладину. Основане су и секције, од којих су нарочито биле активне рецитаторска, драмска и хорска, негујући тематику највише везану за НОБ и обнову земље. Захваљујући раду ових секција, обogaћен је културни живот у селу. Приликом обележавања државног или сеоског празника главни носиоци програма су била школска деца и наставници, који су са пригодним програмима често гостовали и у суседним местима.

У јесен 1958. године Народни одбор општине Рума доноси решење о прерастању добриначке школе у осмогодишњу, процењујући да су се стекли услови који подржавају ову одлуку. За првог директора осмогодишње школе постављен је учитељ Терзић Петар, а наставници у петом разреду су били: Поповић Стефанија, Терзић Вера, Марјановић Радић и Нешић Благоје.

У време оснивања виших разреда, почела је са радом и школска економија на неколико хектара обрадиве земље, које је школи уступила Земљорадничка задруга. Остварујући запажене приходе, школска економија је годинама допуњавала школски буџет. Средства добијена на овај начин усмеравала су се на куповину инвентара и наставних средстава. Набављени су нов намештај за две учионице и наставна учила: ђачки столови, ротирајуће табле, епидијаскоп, нове историјске и географске карте, као и опрема за рад изузетно популарне фотосекције. У склопу економије засађен је и воћњак са циљем да се у њему ученици обучавају у резању, калемљењу и осталим воћарским вештинама.

Током самосталног рада, најпре кроз четворогодишњу, а затим кроз осмогодишњу школу, прошао је велики број просветних радника од којих су према подацима из архива школе најдуже радили: Дивна и Миодраг Мирић, Радослава Јаковљевић (Томић), Вера Терзић (Јовановић), Стефанија Поповић, Радмила Поповић (Стефановић), Александар Муришић, Лепосава Ћатић, Мирослава Бошњак (Борковац), Миодраг Ћатић и Станислав Бошковић.

И поред добрих резултата, школа није била дугог века. Почетком шездесетих година појавили су се проблеми стручне заступљености појединих предмета, преко којих се испрва прелазило. Такође, иако је школа одржавала константан број одељења, број ученика био је све мањи. Решење овог проблема, општинске власти су виделе у интеграцији малих школа, попут добриначке, са оним већим – градским. По Решењу Народног одбора општине Рума од 14. јануара 1963. године, основна школа “Митар Томић” Добринци припојена је Основној школи “Иво Лола Рибар” у Руми. Ова одлука изазвала је незадовољство Добринчана, нарочито због проблема свакодневног путовања у Руму ученика од V до VIII разреда. После оштрих расправа, 1. октобра 1964. је одлучено је да деца, ипак, остану у згради добриначке школе, а да наставници долазе из Руме. То је било привремено решење, које је довело до поновног осамостаљивања школе “Митар Томић”. Функцију в. д. директора у то време обављају најпре Станислав Бошковић, а затим Стеванија Поповић, до избора на ову дужност Миодрага Ћатића, школске 1966/67. године.

Зграда школе у Добринцима 1983.

Као самостална, школа је функционисала непуне четири године. Проблеми броја ученика и умањивање буџетских средстава, условили су да су сами радници 1971. године покренули иницијативу за интеграцију са школом “Иво Лола Рибар”. Овај посао је

завршен Решењем бр. 61-32/71 СО Рума од 5. маја 1971. о припајању ОШ “Митар Томић” у Добринцима О.Ш. “Иво Лола Рибар”. У селу су остала само четири одељења млађих разреда.

Средњорочним планом развоја месне заједнице од 1980. до 1985. године приоритет је дат изградњи спомен-школе у знак сећања на жртве Другог светског рата. Тако је 1981. године средствима самодоприноса мештана Добринаца и уз материјалну подршку СИЗ-а за образовање почела изградња нове школске зграде. Полагање темеља за нову зграду обављено 19. септембра 1981. Нова школа је свечано отворена 18. септембра 1983. Тиме су Добринци добили модерну школску зграду са 4 учионице, холлом, кухињом, зборницом, оставом и санитарним просторијама. На улазу је постављена спомен плоча посвећена жртвама стрељања у школском дворишту 1943. године. У време изградње спомен-школе, започета

Знање-имање у Добринцима

је и изградња фискултурне сале која, на жалост још није завршена и представља приоритет у даљим плановима. У функцији је и информатички кабинет у добриначкој подручној школи, намењен, како информатичком описмењавању деце тако и заинтересованим мештанима.

Значајно је поменути и допринос ученика приликом снимања својевремено популарне телевизијске емисије “Знање – имање” у Добринцима, када је, као и целом селу, обављен велики посао на уређењу школе.

Добриначка школа је подручна школа Основне школе “Иво Лола Рибар” из Руме. Настава се одржава у једној смени за четири одељења од I до IV разреда, а изводе је четири наставника разредне наставе: Живана Јовичић, Радован Бошњак, Биљана Јекић и Верица Курица. У школи раде и спремачица и сервирка, којима посао олакшава чињеница да је школа већ више година прикључена на гас. Школа представља мирну оазу у центру села, окружену зеленилом која ће још дуго бити понос села. На крају, споменимо да је 1997. године Месна заједница иницирала да школе добије име др Јована Суботића, њеног најзнаменитијег ђака, познатог српског писца, политичара и дугогодишњег уредника Летописа Матице српске.

Краљевци

Најстарији сачувани подаци о постојању школе у Краљевцима потиче из 1782. године и смештају је у порти тадашње цркве, укопане у земљу. Школа је исте године затворена због сигурности верника. У Инвентаријуму цркве спомиње се 1791. године дрвена школа, такође у порти. Почетком XIX века (1803) забележено је да се у порти цркве налази нова школа направљена од черпића.

Године 1895. саграђена је школска зграда, каније у селу позната под називом “стара школа”. Имала је једну учионицу и двособан стан за учитеља. Све до изградње нове школе 1987. године, у тој школској згради краљевачка деца су завршавала четири разреда, с тим што је крајем педесетих година, залагањем радника коле и мештана дограђена још једна учионица, канцеларија за учитеље и проширено школско двориште.

Од почетка XX века до краја двадесетих година, у коли су службовали Симеун Војновић, познат као веома строг и склон кажњавању ученика и учитељица Нада Ристановић. После њих долази брачни пар Миливој и Даница Мартиновић. Учитељица Даница у селу је запамћена као “...узоран педагог...”, који никада није користио прут као “васпитно” средство. Пред рат, 1938. године, долази нови учитељски брачни пар Радојица и Милена Митровић, који су битно унапредили наставу и наставна средства.

Школске 1944/45. године почиње настава у краљевачкој “старијој школи”, којом бивају обухваћена и деца чије је школовање онемогућено или прекинуто ратом. Ученици су наставу похађали, углавном, у комбинованим одељењима услед познатог недостатка наставног кадра. У периоду од 1945. до интеграције школе са школом “Иво Лола Рибар”, наставу су изводили: Ђурђица Грујић, Анкица и Радован Маленковић, Раде Грковић, Софија Мирковић, Милица Станојевић, Вера и Златибор Јоксимовић, Милка и Ђорђе Борић, Сава Заставниковић,

Десимир Михајловић, Никола Рајковић, Станка Петровић и Јелка Мартиновић. Радом Школе су руководили од Сава Заставниковић и Милица Станојевић.

У послератном периоду просветни радници су били веома широко ангажовани, не само у оквиру школских, већ и у ваншколским активностима, те су у вечерњим сатима дуги низ година континуирано водили курсеве описмењавања одраслог становништва, као и курсеве прве помоћи при организацији Црвеног крста. Крајем педесетих година, на иницијативу просветних радника школе, основано је сеоско културно-уметничко друштво које су успешно водили, и у његовом раду учествовали, тадашњи школски учитељи. Друштво је обавезно учествовало на свим свечаностима, не само у Краљевцима, него и у околним местима. Крајем педесетих година основана је и школска библиотека, која и данас функционише.

Поред редовних буџетских извора прихода, школа у то време, формирањем школске економије, на земљи добијеној од Пољопривредног добра “Будућност”, остварује знатна средства која се улажу у школски инвентар и учила.

Решењем од 14. јануара 1963. године, одлуком НОЕ Руме Основна школа у Краљевцима је припојена школи “Иво Лола Рибар” у Руми. Године 1965. школи “Иво Лола Рибар” припојене су школе у Краљевцима и Добринцима.

У том периоду, у школи су радили: Никола Тодоровић, Вероника Бабић, Драган Зирамов, Гордана Шимуновачки и Мирјана-Беба Ђорђевић. То је период повезаности школе и средине на највишем нивоу. Школа је успешно сарађивала са друштвеним

организацијама и омладином села, приликом уређење школског дворишта и околине и реализације програма рада секције.

У пролеће 1985. почиње да се озбиљно ради на новој згради у Краљевцима. Захваљујући неповратним средствима Покрајинског СИЗ-а за дечију заштиту, кредиту Покрајинског СИЗ-а образовања, самодоприносу Месне заједнице и средствима УПИ “Аггрома” – ОУР “Ратар” Краљевци, 19. марта 1986. постављени су темељи новој школској згради. Зграда је стављена под кров 6. септембра 1986. године. Током пролећа следеће године обављени су унутрашњи радови на школи: малтерисање, инсталације... а школа је свечано отворена 2. августа 1987. Пројекат је урадило предузеће “Пројект” из Руме, извођач радао је била “Новоградња”. Нова школска зграда, површине 435 m² има две учионице, зборницу, гардеробу за ученике, кухињу и трпезарију у приземљу, док су на спрату хол са бином и учионица за предшколско. Испод објекта је котларница. Стара школа је у пролеће 1988. уступљена “Румапласту” на име дуга “Новоградњи” за послове на новој школској згради.

Школа у Краљевцима

Краљевачка школа је подручно одељење ОШ “Иво Лола Рибар” из Руме, у наменској згради, са две учионице намењене настави, и једном коју користи предшколско одељење у саставу румске установе “Полетарац” чији је први васпитач била садашња учитељица у матичној школи у Руми – Биљана Дугоњић. Настава се изводи у две смене, а свако одељење од I до IV разреда има свог учитеља.

Краљевчани са поносом спомињу многе бивше ђаке своје школе, а посебно истичу следећа имена: Васа Михајловић – некадашњи дипломата у Белгији, Сава Михајловић – ветеринар, доктор наука и бивши професор Универзитета у Београду, Лазар Влајин – професир универзитета и проректор, Новак Михајловић – некадашњи високи функционер републичког и савезног Министарства шума и руда, доктор наука и директор института за Шумарство у Београду, Павле Станојевић – секретар Матице српске, Владимир-Владица Томић и други.

Потекли из школе

Међу хиљадама ученика који су током протеклих пола века прошли кроз школу “Иво Лола Рибар” неки од њих су се, следећи примере својих наставника, касније определили за овај позив. Занемаријући хронолошки редослед, и уз извињење онима који су случајно изостављени, наводимо имена бивших ђака ове школе, а данашњих “просветара”: Славица Меденица, Илија Тркуља, Борислав Кејић, Ђура Шефер, Лидија Штимац, Биљана Радовац, Биљана (Јаковљевић) Дугоњић, Вероника Бабић, Драгана Крнетић, Валентина Радовац, Љиљана Бајаловић, Вишеслава Налчић, Јасенка Ракош, Валентина Шикежди, Маја Тркуља, Гордана Обрадивић, Бојана Вукелић, Маја Хупик, Јелисавета Кулић, Биљана Крестић, Иван Пушкаш, Радослава Живковић, Љиљана Томић, Весна Лалошевић, Милка Шкондрић, Радован Смуков, Драгица Миљковић, Радослав Божић, Лаза Миличевић, Милица Богданов, Радослава Божић, Бранислава Коњевић, Светлана Божић, Тркуља Мирјана, Јеремић Анка, Душан Јевтић, ...

Посебно треба истаћи оне ученике који су се истакли на пољима науке, политике и уметности. На првом месту ту је Стјепан Гут – цез музичар светског гласа. Прелазећи на друге области стваралаштва следе: др Ђорђе Јоцковић – професор на Пољопривредном факултету Универзитета у Новом Саду, Никола Радовац – амбасадор, Весна Тодоровић – доктор микробиологије, Мирослав Живић – магистар микробиологије и асистент на ПМФ-у, Милица Шијачки – асистент на Саобраћајном факултету у Новом Саду, Ђорђе Ђекић – магистар историје и асистент на катедри Филозофског факултета у Нишу и Мирјана Ђекић, магистар етнологије, запослена у Заводу за заштиту споменика културе у Новом Саду, Ђуро Шефер – професор књижевности и писац.

Школа данас

Промене које су се десиле у друштву почетком 90-тих година прошлог века одразиле су се и на школу. Мењају се наставни програми, како по обиму, тако и по садржини. Традиционални облици рада и годишње манифестације полако замиру или се прилагођавају новим друштвеним околностима. Велика пажња се посвећује модернизацији наставе и укључивању савремене васпитно-образовне токове.

Сусрети “Лолинаца” 1990/91. временом губе свој првобитни смисао, тиме што се број школа учесника нагло смањује. Поједине школе мењају име или, следећи опште сепаратистичке токове, одустају од учествовања. На 18. сусретима у Суботици нису биле присутне школе из Хрватске. Због недостатка средстава румски “Лолинци” нису отишли на централну прославу школске 1992/93. у Александровац.

Материјална оскудица се тих година одражавала и на редован рад школе. На пример, због недостатка огрева распуст у Републици је продужен до 25. јануара 1993.

Ратне године су довеле до појаве великог броја избеглица на овим просторима. Рума је добила више хиљада нових становника, међу којима је било много деце школског узраста. Знатан број је образовање наставио у школи “Иво Лола Рибар”. Колектив и ученици школе су се потрудили да ова деца што мање осете последице збивања у којима су се нашли.

Нестанком државе, престало се са обележавањем традиционалних празника и годишњица. Уместо њих су уведене нове прославе, верског карактера (Божић и Свети Сава). Школске 1991/92. године, поред Нове године, прослављени су и католички и православни Божић, када школа није радила. Свети Сава – школска слава, обележена је први пут откако постоји школа (1992/93. године, први кум школе је Светозар Лукић). Пригодне приредбе су прире-

ђене и у подручним школама (обележавање школске славе Светог Саве је одржано у спортској хали дана 27. 1. 1992. године).

Услед недостатка свечане сале, и у матичној школи, програм прославе Савиндана одржава се у фискултурној сали, која се за ту прилику пригодно украси. Програму обележавања школске славе, као датуму подсећања на сопствену прошлост, даје се велики публицитет. Уз учешће свих румских школа, тим поводом се у Културном центру организује свечана академија. Ту је и Ликовни салон “Боје светосавља” на коме учествују и ученици школе. Од 2002. године, програм обележавања Дана школе изводи се у Културном центру, пред грађанством, уз пратњу медија (штампа, радио, телевизија).

Обред сечења славског колача

Ипак, политичка збивања и дуготрајна економска криза константно су реметили рад школе, стављајући васпитно-образовни процес у други план. Просветни радници су били незадовољни својим материјалним положејем и третирањем просвете у друштву. Кроз НАТО агресију и бомбардовање земље 1999. године, школа је прошла без икаквих материјалних оштећења. Период транзиције су највише осетили ученици, односно, њихове породице, јер су многи родитељи остали без посла.

Све у свему, школа "Иво Лола Рибар", као мало која школа у Општини, може бити поносна на остварене резултате у раду са ученицима. Она је била и остала широко отворена према друштву и представља важан сегмент културног живота града у најширем смислу. Песник Драгорад Драгичевић је то својевремено изразио реченицом: "Школа на периферији града али у центру живота".

Средњорочним развојем Општине Рума предвиђена је доградња и даља модернизација школе. Очекије се да ће тако бити откљоњене многе присутне тешкоће, а нарочито недостатак простора.

Наиме, још увек су многе просторије нефункционалне и ненаменске за све сложенији васпитно-образовни процес. Такође, у плану је модернизација ученичке задруге и поновно оснивање школског летовалишта.

Школа и даље има два истурена одељења у селима Добринци и Краљевци, одакле, свакодневно, ученици аутобусима долазе на наставу у Руму.

Данас скоро сваки наставник има свој кабинет, колико-толико опремљен и прилагођен одвијању наставе дотичног предмета.

Један од најопремљенијих, у складу са важећим нормативима опреме и средстава, је кабинет за музичку културу. Он представља праву "распевану учионицу", из које се, осим дела озбиљне музике, често чује и изворна народна песма. Чланови школског оркестра активни су у Хрватском културно-просветном друштву "Матија Губец", са којим школа традиционално негује интензивну сарадњу.

Уласком у кабинет за историју почиње путовање кроз време. Наставник историје Бранислав Радуловић и његови вредни ђаци од 1995. године сакупљају старине и настављају их у овом својеврсном музеју. У таквом амбијенту оне доприносе очигледности наставе и потврђују давно изречену мисао: "Историја је учитељица живота". Нешто од око 2.000 експоната су били изложени и на неколико историјских изложби.

Кабинет за биологију садржи много наставних средстава и учила. Тренутно, највише има слика, паноя и макроскопа.

У школи постоји и посебна учионица која служи за реализацију наставе географије. Кабинет је опремљен наставним средствима

ма и радовима ученика који доприносе очигледној настави и успешнијој реализацији програма.

Све експониранија настава енглеског језика, такође се обавља у посебном кабинету, добро опремљеном наставним средствима и помагалима.

Кабинет за техничко образовање је универзалног типа и поседује опрему по важећим стандардима за предмет техничког образовања.

У кабинету за српски језик и књижевност се налазе многобројни панои, зидне новине, слике, књиге, видео касете, а у последње време користе се и савременија средства (лап-топ, видео-бим и ПЦ рачунари). На оплемењивању овог кабинета велико допринос даје литерарна секција.

Шетњу кроз кабине завршавамо кабинетом за наставу информатике. Ово је један од новијих кабинета, уређен за извођење изборне наставе – основа информатике и рачунарства у 7. и 8. разреду, као и предмета Од играчке до рачунара, за млађе разреде. Оформљен је почетком школске 2001/2002. године, првенствено средствима јачке задруге. Располаже већим бројем рачунара и пратећом опремом (скенер, фото-апарат, видео бим).

Настава физичког васпитања и образовања се одвија у физкултурној сали и на спортским теренима у школском дворишту. Сала је опремљена довољним бројем струњача, високом и ниском гредом, козлићима, вратилом, карикама, лоптама за сваки спорт, кошевима... У плану је њено проширење и замена постојећих калорифера радијаторима.

Од свог настанка (крајем педесетих) школа је много улагала у развој књижног фонда школске библиотеке. На спрату школе, у углу хола, врата библиотеке су увек отворена за све радозналце и љубитеље књиге. Осим књига обавезне лектире, библиотека располаже богатим књижним фондом од преко 12 хиљада наслова: забавне књижевности, енциклопедија, стручне литературе (укључујући наставничку библиотеку и библиотеке подручних школа у Добринцима и Краљевцима). Књижни фонд се проширује куповином, поклонима и акцијама прикупљања књига.

Школска библиотека је постала прави расадник талената. Песничка радионица, при библиотеци, окупља литерате који су учесници многобројних конкурса и фестивала, полазници песничких школа, добитници престижних награда и похвала, а њихово стваралаштво заступљено је у многобројним зборницима, дејим листовима, на радију и телевизији. Рад креативне радионице, такође, при библиотеци, значајно доприноси развоју и неговању естетске културе, еколошке свести, маштовитости и стваралачких способности ученика. У библиотеци је настала представа "Краљице годишњих доба", која је више пута извођена као допринос манифестацијама значајних институција у граду. Широки дијапазон разноврсних активности школске библиотеке значајно доприноси сарадњи школе са многим институцијама културе у граду: Културним центром, Књижевном омладином, Радио Сремом, Сремском телевизијом, Градском библиотеком, издавачком кућом "Српска књига"...

Школски лист "Пролеће"

Концепција школског листа "Пролеће", од изласка првог броја 1974. године, није се мењала и данас га уређују наставници српског језика, учитељи, библиотекар, наставник ликовне културе, педагог и ученици. Лист презентује литерарно и ликовно стваралаштво и информише о свим актуелним догађањима у школи у периоду од изласка последњег броја до објављивања новог. Нови број листа је само један од сегмената у богатом програму обележавања Дана школе.

Пролеће

ГОДИНА XIII, БРОЈ 37

Лист ученика ОШ "Иво Лола Рибар"

АПРИЛ 1997. ГОДИНЕ

ЧЕТРЕДЕСЕТ ГОДИНА ПОСТОЈАЊА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ "ИВО ЛОЛА РИБАР"

Ове године навршава се 40 година успешног рада наше школе. Почело је то давне 1955. године.

У основној школи "Јован Јовановић Змај" радило се у три смене, у осам учионица и са великим бројем ученика. Тај проблем приморао је општинске руководиоце да пронађу решења, а то је трајало до 1957. године. Тада је велики број ученика из дела града који се звао Брег, пошао у адаптиран објект нове школе "Иво Лола Рибар".

Као самостална школа, званично је почела да ради 6. септембра 1957. године. Први директор је био Ђорђе Мушички, а први учитељ и наставници: Богдановић Никола и Тинка, Виктор-вић Лаза и Нада, Јаковљевић Никола и Радослава, Костић Јован и Љубица, Симоновић Олга, Бабурић Јованка, Братић Иван, Ралић Марија, да би им се ускоро придружили Мирић Дивна и Ђекић Никола.

Овим члановима првог колектива дугујемо изузетну захвалност за самопотојан рад, како у настави, тако и у ваннаставним активностима. Септембра те године основана је ђачка задруга "Јосип Штајвер".

Године су пролазиле. Школа се просторно проширивала; дограђена је Фискултурна сала, кабинети физике, хемије и техничког образовања, затим још три учионице у чему су учествовали и сами родитељи.

Број ученика је у почетку имао благи успон: 1971/72. године - 890 ученика што је за 290 ученика више од садашњег броја.

За успешан рад колектив и ученици школе добили су бројна признања:

1978. године - Повеља 25. мај - награда СР Србије.

1975. године - Октобарска награда града Руме

1965. године - Октобарска награда клуба Млади техничар "Никола Тесла"

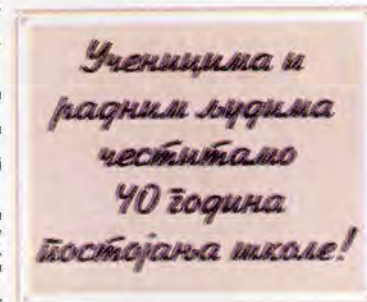
1984. године - Октобарска награда Пионирском одреду "Иво Лола Рибар"

1987. године - Октобарска награда ђачкој задрузи "Јосип Штајвер"

1984. године - Диогенова награда

Колективу и свим ученицима честитам Дан школе са жељом да ученике у наредном периоду прати добро здравље и веће научно стваралаштво, а колективу желим већу хомогеност, стваралачки рад и хуманост јер стварамо човека за 21. век.

Директор школе

Школски лист Пролеће

Повереници за штампу - Дугоњић Б. (за млађи) и Меденица С. (за старији узраст) имају вишегодишњу, интезивну сарадњу са редакцијама дејим листова „Витез“ и „Невен“. Ученици Јелена Табанчељић, Јована Котур и Лазар Марковић, и учитељица Б. Дугоњић су добитници специјалних признања (за успешну сарадњу) и учесници фестивала Витезово пролеће, у Београду.

У новије време је оформљен Клуб некадашњих ученика и наставника школе. Циљ овог дружења је евоцирање успомена на школске дане и сусрет генерација. Иницијатор стварања Клуба је часовничар Слободан Дедић, некадашњи ученик школе.

Школа је школску 2006./2007. почела са 448 ученика. Од тога броја 202 су ученици млађих разреда, 233 ученици старијих разреда (V-VIII) и 13 ученика са посебним потребама у специјалним одељењима.

Издвојено одељење у Краљевцима похађа 39 ученика, а у Добринцима 60 ученика млађег школског узраста.

Укупно школа броји 27 одељења у којима ради 39 наставника.

Верска настава – Православну веронауку похађа у Руми 178 ученика у 10 одељења, у Краљевцима 39 ученика у 4 одељења и у Добринцима 53 ученика у 4 одељења.

Католичку веронауку похађа у Руми 5 ученика у једном одељењу.

IV Блок фотографија које илуструју школу, данас

Колектив школе, 2007.

Клуб пријатеља школе 2005.

Кабинет за музичку културу

Кабинет за историју

Школска библиотека, 2006.

Кабинет за информатику

Кабинет за техничко образовање

Кабинет за српски језик

Сусрети другарства

Висок стандард седамдесетих и осамдесетих година, омогућавао је нашем становништву да годишњи одмор проводи на путовањима по нашој земљи и ван граница, по целој Европи. Братимили су се градови, школе, ђаци...

Низали су се догађаји које време не може избрисати, који су дали печат једном периоду живота, сада, већ, пензионисаних радника, а са носталгијом их се, данас, сећају и тадашњи ученици. Били су то "сусрети другарства"

Све је почело у Новом Саду, 1973. године, догодио се први сусрет основних школа "Иво Лола Рибар" (Лолинаца) из Војводине, Рашке и Бихаћа, а потом, и други "Стазама револуције и слободе", који одводе Лолинце на многа, географски и историјски, занимљива места.

Наводимо сећање тадашњег директора школе – Радивоја Радовића-Раше, везано за ове сусрете:

Када анализирамо тај караван и шта се на њему видело и доживело, онда се може рећи да је све то, за све учеснике, било једно огромно богатство, једно откривање много чега што постоји у нашој земљи, али што нам је, углавном, било непознато или мање познато. Посетили смо многе градове и много велике људе у њима упознали и од њих много научили. Посетили смо поприште великих битака и обишли споменике страшних догађаја из наше историје, поклонили се јунацима који ту почивају, положили венце и одали им пошту. Пришли смо историји изблиза, осетили јој дах и измерили величину народне жеље за слободом. Видели смо многе лепоте наше прелепе домовине и ту лепоту усадили у своја срца. Никакав уџбеник, никакав филм, не могу заменити величанствене импресије са каравана. То ће остати у нама до краја живота. То ће нам помоћи у нашем племенитом раду, у васпитању и образовању наших ученика.

Повеља са 12. сусрећа друђарстџа, Славонски Брод, 1985.

Сећања

Радивоје Радовић Раша

Наша земља је седамдесетих и осамдесетих година била велика и моћна држава. Свака година јој је доносила нове успехе и достигнућа на свим пољима живота.

Тих година су се братимили многи градови, братимиле се сродне радне организације, па и школе. Све је то допринело да се људи мешају, да уносе новине у свој рад у свој живот. То је било добро.

Почело је у Новом Саду

Један врло здрав и снажан колектив Основне школе “Иво Лола Рибар” у Новом Саду, на челу са амбициозним директором Љубицом Цвејановић, организовао је први сусрет другарства основних школа “Иво Лола Рибар” Војводине, у времену од 27. до 28. новембра 1973. године. Учесће на овом сусрету узимају школе из: Новог Сада, Руме, Сомбора, Суботице, Нових Козараца, Плавне, Крстура, Шајкаша и Бегеча, укупно 10 школа, “Иво Лола Рибар”, колико их је тада било у Војводини.

Био је то један величанствен сусрет, један сусрет не само другарства већ и братства, зближавања ученика и наставника ових школа. Учествовале су школе из Срема, Бачке и Баната.

За сусрет је изабран дан смрти – погибије народног хероја Иве Лоле Рибара на Гламачком пољу, 27. новембра 1940. године.

Програм сусрета је трајао 2 дана и ми смо били, више него одушевљени. Та лепота и богатство програма, та васпитно-образовна и идејна страна сусрета била је гаранција да ће се то наставити.

На седници Наставничког већа школе домаћина, наставника и директора школа гостију, поставила се само једна тачка дневног

реда: која ће школа бити организатор сусрета другарства следеће године?

На старту је предложено да то буде наша школа у Руми. Ми смо се сложили и били поздрављени громким аплаузом.

Други сусрет другарства

По повратку у Руму, наша делегација је имала задатак да поднесе извештај са Првог сусрета и обавести колектив о примљеној обавези наше школе да организује Други сусрет другарства. Колектив је то прихватио и отпочело се са припремама, које су трајале скоро годину и по дана.

Као директор, ја сам колективу предложио две измене у односу на новосадски сусрет.

Прво, из више објективних разлога наш сусрет се неће одржати у новембру-поводом дана Лолине смрти, већ у априлу, поводом његовог рођења..

Са војвођанског нивоа сусрет прераста на југословенски (говорно подручје српскохрватског језика).

Тако је наш други сусрет другарства ипак прешао границе Војводине и на неки начин постао југословенски. Добио је име: "Други сусрет другарства Основних школа 'Иво Лола Рибар' Војводине, Рашке и Бихаћа".

По лепоти, квалитету програма, значају, броју гостију и школе које су учествовале, по васпитно-образовној висини, био је то најзначајнији догађај и највреднија манифестација школе, од њеног постанка до тада.

Ево како је све текло:

Освануо је миран и сунчан, пролећни дан, 24. април 1975. године. Гости из Рашке и Бихаћа већ су претходног дана стигли. Одморни су дошли у школу. Цео наш колектив ученика и наставника (школе домаћина) је на ногама. Сви свечано обучени и свесни

величине и лепоте тренутка. Школска разгласна станица емитује пригодну и свечану музику. Школа је украшена заставама, плакатима, цвећем. Капија је широм отворена.

Стиже и почасни гост нашег сусрета, народни херој Милан Јешић-Ибра, са супругом Катом.

Одређена група ученика кити госте цвећем и значкама са Лоленим ликом који је за ту прилику израђен. Долази са супругом и почасни гост свечаног литерарног састанка, омиљени и прослављени дечји песник Добрица Ерић. Витар и насмејан, бива окружен многобројним обожаваоцима. Долазе и многобројни гости из нашег града.

То су ученици и наставници, представници осталих основних школа, дрштвено-политички радници и други гости.

У десет часова сви ученици сурета излазе у велико и лепо уређено двориште. Пионери се постављају за свечани збор. Постројено је преко 800 пионира и омладине – дечака и девојчица из 12 школа за свечани пионирски збор.

Почасни гост сусрета народни херој, Милан Јешић-Ибра, својим кратким говором се обраћа пионирима и указује на значај и лепоту сусрета. Честита велики празник и захваљује се на позиву.

Реч узима директор школе, који поздравља госте и жели добродошлицу. Најављује нове активности сусрета.

После збора и ручка у Дому културе је одржан свечани литерарни састанак.

У пуној сали љубитеља поезије жири састављен од песника Буге Стојковића, Николе Матића. Тодора Бјелкића, Ласла Блашковића и Јовице Ићитовића, саопштава постигнуте резултате на литерарном конкурс.

Добитници награда читају своје радове и примају награде. Песници читају своје песме и добијају бурне аплаузе. Почасни гост литерарног састанка, славни песник Добрица Ерић плени публику својим песничким мајсторијама. Он младим литератима дели своје књиге са посветом. То су збирке песама "Огрлица од грлица" и "Од

ратара до златара”. На свакој књизи пише: “Сунце се већ пење уз церић срдечно ваш Добрица Ерић”.

Увече је свечана академија у Дому културе. Сала је крцата, пуна. У име школе домаћина, госте поздравља директор школе Радивоје Радовић. Он је присутне упознао о раду и развоју школе за 18 година њеног постојања и рада. Затим је одржао предавање о народном хероју Иви Лоли Рибару.

По завршетку свечане академије гости-ученици, пошли су на вечеру код својих домаћина, а гости-наставници у школску физкултурну салу, на вечеру и другарско вече уз музику Тамбурашког оркестра “Матија Губец” са Брега.

Освануо је други дан сусрета 25. април. Школско двориште је поново пуно. Тога дана било је такмичење у спортским дисциплинама између школе домаћина и осталих основних школа из Руме.

Генерал Дмитар Заклан, председник Удружења радио-аматера Војводине доделио је школи, за посебне резултате и заслуге на ширењу техничке културе међу младима, златну плакету радио аматера Војводине.

После ручка гости су се укрцали у аутобусе и пошли на тродневну екскурзију. Прво су аутобусом обишли Руму, и Борковачко језеро крај града. Следи посета Иригу и упознавање са његовом историјом и прошлошћу. Посета иришкој библиотеци, најстаријој у Војводини и Србији. Посета манастиру Хоново у коме је боравио велики Доситеј Обрадовић. Посета монументалном споменику Слободе на Иришком венцу, живоотно дело академског сликара и вајара Сретена Стојановића. Највећи је споменик Војводине, а посвећен је борцима палим у НОБ-у и жртвама фашизма целе Војводине у Другом светском рату.

Са Иришког венца гости су новим партизанским путем отпутовали до Змајевца, одакле се лепо види Врдник и Врдничка кула и о томе је говорио Радивоје Радовић. Затим смо посетили партизанско гробље на Јабуци, историјско место на коме је 1941. године формиран први партизански одред. Даљи пут је водио према устаничком селу Бешенову и селу Гргуревци у коме су Немци, за један дан, за један сат, побили преко 320 мушкараца од 14 па до 80 година и село у

црно завили, а које се ни до данас није опоравило. На месту стрељаних Гргуревчана подигнут је монументални споменик на који смо поставили венац. Затим је екскурзија посетила велико пољопривредно добро воћарског смера “Бошко Палковљевић-Пинки”.

На Врањашу смо посетили велики лепог извор питке воде са којег су Римљани спровели воду до Сирмијума.

На крају наша екскурзија посећује Основну школу “Јован Јовановић-Змај” Сремској Митровици која је угостила и почастила све учеснике екскурзије и припремила за нас културно-забавни програм у Свечаној сали.

Увече је, у нашем школском дворишту, запаљена велика логорска ватра уз програм који је припремио Одред извиђача “Бриле” из Руме, а за наставнике другарско вече у физкултурној сали, уз музику Дома ЈНА Рума, уз игру и песму у незаборавној атмосфери другарства и пријатељства.

Сутрадан, 26. априла – у раним јутарњим часовима, сви учесници сусрета другарства поново су у школском дворишту.

Поново музика, заставе лепршају, поново Козарачко коло вијуга школским двориштем.

Проглашен је крај Другог сусрета другарства и проглашен организатор Трећег сусрета, а то је била Основна школа “Иво Лола Рибар” у Сомбору и њен чувени директор Милан Баста одушевљено кличе: Збогом Лолинци из Руме, збогом пријатељи, другови, браћо! Дођите нам у Сомбор-град зеленила на северу Бачке! Дођите 24. априла 1976. године!

Испраћај гостију загрљаји и сузе, опроштајне, оних који су се овде у Руми упознали, зближили, спријатељили. За сва времена. Све је било лепо и све је то вредело толиког труда. Јер, све је то лепота, а она вечно остаје у срцу.

Јосип Јурца

Као ученик прве генерације која је кренула у први разред 1957. године, сећања ме везују на прве дане школовања. Испред школе су нас дочекала два огромна кестена, који су својим раскошним крошњама наговештавали да нас ту, иза школске капије, очекује нешто значајно и изузетно. И тако је заиста и било.

Сећам се да смо у школском воћњаку имали крупне јабуке “колачаре”, које су се, током школске године, делиле ђацима као прилог ужини. Ђаци задругари, су заједно са домаром, чика Мишом, бринули о животињама и за време распуста. У мини ЗОО врту права атракција је био један ован, који је непрестано вијао ђаке по дворишту, и магарац, прави миљеник школе.

Врло брзо, школа добија из расхода привреде два трактора и нешто прикључних машина, које је наставник Душко Швоња успео да поправи. Многи ђаци су већ тада научили да управљају трактором. У то време школа набавља и један цип, који је 1959. године стигао и до школског летовалишта у Богutowачкој бањи. Касније је набављен и путнички аутомобил “Капитен”, као и расходована “Шкода” из Дома здравља. То време ми је остало у сећању, како су, по цео дан, наставник Душан Швоња, и група ученика непрестано нешто оправљали од тог, за то време, веома богатог возног парка.

Од првог дана се стално ради и на уређењу школског дворишта. Моја генерација је, у то време, направила: тобоган, љуљашке, справе за гимнастику, кошеве, фонтану са огромним лептиром што и данас краси двориште школе.

Већ се 1959. године почиње са градњом фискултурне сале, а 1962. године школа добија кабинет за ОТО. Адаптацију подрума су радили ученици под надзором наставника Боре Хупика, да би се, на том месту, добио, 1964. године, кабинет за физику и хемију.

Школа је сваке године организовала летовање за своје ученике. Тако се ишло у Јошаничку и Богutowачку Бању, Борачко језеро, Стругу, Трпањ, Опатију и Стон. Део трошкова ових летовања сносила је школска задруга. У школи је, у то време, постојала продавница школског прибора, такође, у саставу задруге, као и штедионица основана уз помоћ Љубљанске банке. Под окриљем

школске задруге, 1960. године, основан је Клуб младих техничара “Никола Тесла. Клуб постиже незапамћене успехе, и има највеће заслуге за афирмацију школе. У то време се формира и школски оркестар, који уз помоћ професора музике Николе и Тамаре Крутиков, а под вођством наставнице Миле Биговић, постиже завидан квалитет, наступајући на смотрама и многим фестивалима. Наставница Биговић је, такође, врло успешно водила и школски хор, а ја је памтим по лепом свирању на клавиру. Од првог дана у школи је постојала разгласна станица, преко које се, за време одмора, пуштала популарна музика. Од 1974. године школа покреће лист “Пролеће”, који излази и данас.

Пуно се ствари издогађало у школи од тих почетака. Пуно би простора требало да се све спомене, а још више да се опишу сви они дивни људи, учитељи и наставници.

И ево, прошло је већ 50 година, откако су први ђаци прошли кроз капију школе “Иво Лола Рибар” на Брегу. Премало за историју, а превише за један људски век. Али, школа је увек млада, јер сваке године неки нови клинци први пут пролазе кроз њене капије. Више их не дочекују два велика раскошна кестена, јер је и за њих пола века, изгледа, било сувише много.

Иван Беванда, пензионер

Професор и ученик добијају Октобарску награду

Тих првих година у школи “Иво Лола Рибар”, историју је предавао познати Румљанин, професор Богдан Рајаковац Боца. Као и сваки наставник, имао је своје специфичне методе рада. Иако смо имали уџбенике, он је на часовима историје само диктирао, и, на неки начин, писао историју. Према његовим речима, “у књизи није довољно речено”. Ја сам, иначе, имао проблема, јер сам тешко памтио године.

Једном приликом, док сам одговарао на часу, имао сам питање: “Какве су паролe наши избацивали у време демонстрација 27. марта?”. Ни сам не знајући зашто, као из топа рекао сам: “Боље роб него гроб, боље пакт него рат.” све обрнуто. Погледао ме је, скинуо наочаре, ставио их на сто и рекао: “Понови још једном”. Овај пут сам их поновио како треба, на шта је одвратио: “Ако ти сада запечатим јединицу нећеш је поправити док сам ја овде”, и уписао ми тројку у дневник. Тројка је тада била прва прелазна оцена.

Иако ми историја није баш ишла, био сам активан у другим секцијама, нарочито у драмској. Док смо ми, глумци, чекали своју тачку, школски хор, који је водио професор, изводио је неку песму. Ја сам био у позадини, иза хора, и полако сам певушио ту песму. Међутим, мој глас се није уклопио са певањем хора и професор би све зауставио да види ко то фалшира. “Ко, ко, ко”, питао је. Сви су ћутали, па и ја, не знајући о чему се ради, и да ме је он чуо.

После 25. година (1985), стицајем околности, ја из радне организације “Агрорума” – “Срем” (на Фишеру), предложен сам за Октобарску награду града Руме.

Након разматрања у Општини, одлучено је да је добијем. Када је дошао тај дан, добио сам позив да на Дан Руме дођем у стари Дом културе. Окупило се много гостију. У првом реду седели су најугледнији и најутицајнији Румљани: Богдан Рајаковац, др Роман Соретић, Данило Кравић-Шуца, и други културни и јавни радници. Да бих избегао експонирање, ја, као обичан радник, сео сам у други ред. Организатор ме је упозорио да, као добитник, пређем у први ред. Једно место је било слободно, до Боце и сео сам тамо. Он се

окренуо, погледао ме, као некада у школи, и рекао: “Беванда јеси ли то ти?”. “Јесам, професоре”, одговорио сам. Након паузе и интонирања химне, опет се окренуо према мени и рекао “Шта мислиш, да ли неко овде зна да професор и ученик заједно добијају Октобарску награду”. “Не знам”. Затим се обратио доктору Соретићу и рекао “Ово је био мој ученик”. Соретић ме је питао где радим, а ја сам рекао да сам из привреде – са економије. “Добро је што млади радници добијају награде”, рекао је Соретић. Након поздравног говора, почела су уручења диплома. Боца је већ био стар и тешко је ходао. Хтели су да му помогну да се попне на бину, али је он одбио. Замолио ме је да га ја изведем. Руку под руку, заједно смо изашли на бину. Он је добио своје признање за свој рад, а ја своје. На крају, сви смо били на позорници. Захтевао је да стално будем уз њега. У малој паузи професор ме запита: “Шта си ти оно имао из историје?”. Окренем се и кажем: “Тројку”. “Добро је”, добацио је. Тако смо заједно отишли на славље, на свечани ручак, у хотел Срем, где сам, такође, седео поред њега, разговарајући о прошлим данима. При томе је стално другима говорио како сам ја био његов ђак. Тако, после 25. година, потекли из школе “Иво Лола Рибар”, срели су се бивши ученик и бивши професор.

Слободан Дедић

О Милошу Драгишићу

Доласком професора М. Драгишића у школу, почиње за нас нешто ново – рукомет. Упорним радом ствара се једна врло добра екипа, која је побеђивала све противнике-вршњаке. Понос се нама. Водио нас у Нови Сад, Сремску Митровицу и друга места. Сами смо градили рукометно игралиште, рефлекторе и играли ноћне утакмице, на запрепашћење Брежана. До тада се лоптом није играло ноћу. Утакмице су биле веома посећене; цео Брег се сјатио да види шта се то догађа. Истичем заслуге, вољу и упорност Драгишића; он је од нас који се тада нисмо бавили тим спортом, направио изврсну екипу.

О чика Јови Костићу

Предавао је српскохрватски и био руководиоца Извиђачког одреда “Бриле”. Једном приликом директор Костић ме је позвао у своју канцеларију и питао ме, да ли сам члан извиђача. Када сам одговорио да нисам, зачудио се и показао ми извиђачку књижицу у коју су били уписани моји подаци. Рекао ми је да само залепим своју слику и да се потпишем. Овим чином, тада ме је “купио” за максимално ангажовање у извиђачкој секцији, а и данас је, за мене, већи педагог од самог Макаренка. Даље, задужио ме је да организујем Одред, напишем и заинтересујем млађе ученике... Организовали смо логорске ватре. Уз то је ишао и пригодан програм за државне празнике. Били смо на три логоровања, на летњем распусту: Јошаничка и Овчар Бања и Борачко језеро.

О Николи Јаковљевићу

Од првог дана доласка у школу (били смо 6. разред) увек смо нешто радили. Правили смо рукометни терен, зидали објекат за зечева, рушили дотрајале просторије, оспособљавали земљиште за нове објекте.

Стално са лопатама, ашовима, грабуљама и сл. Осам јутара земље са кукурузом смо, такође, обрађивали. Све то у склопу наставе и ваннаставних активности. То није био присиљан рад, већ заснован на ентузијазму. Ментор је био Никола Јаковљевић. Вођа, засађен јабукама и крушкама, мирисао је.

Игранке

Нова година је дочекивана заједно са родитељима, свако у својој просторији. Програм: музика са грамофона (Ђорђе Марјановић, Чабан Чекер, Пет Бун, Присли, Фетс Домино). Игранке после петог часа. Купе на страну, грамофони се укључују. Присутне су и девојке. Јелена Дреновац нас је мотивисала да научимо плесне игре, које су девојке већ знале. Играо се и твист. Пошто смо научили да плешемо, недељом од 15 до 20 сати у школи смо организовали „села“, која су била масовно посећена. У Београду смо куповали нове плоче са тадашњим хитовима: Доменико Модуњо, Адријано Челентано... По завршетку се купе и инвентар враћају на место. Увек је био дежуран неко од наставника. Они су то поздрављали. Никада није било изгреда. Ми смо сами водили рачуна о дисциплини. Дружење започето тада, настављено је до данашњег дана.

Фото секција

Постојао је фото-клуб. Обучио нас је наставник Јаковљевић, а после смо све радили сами. Фотографисали смо све приредбе и манифестације, излете, а слике сами израђивали. Материјал смо куповали у књижари, од новца продатих фотографија. Фотографије су куповали ученици. У школи је постојала, за оно време, солидна руска апаратура. Било је ту и мотива са Фрушке горе. Ја сам већ био искусан у сналажењу у природи, као извиђач, па сам водио млађе ученике на Стражилово, Змајевац, без пратње наставника.

Превоз возом, до Карловаца или Врдника, даље пешке. На Венац аутобусом. Једном, за 1. мај, пешке до Вена и назад.

Приредбе

По завршетку школске године припремали смо целовечерњи програм, који се састојао од рецитација, музичких тачака, (они који су знали да свирају неки инструмент), фолклора, хорских песама и, на крају, позоришна представа. Шездесете године давали смо представу “Дневник Ане Франк”. Ја сам играо њеног оца, а Ану, Ирена Крутиков. За ову улогу мајка моје другарице Ирене ми је одала признање да сам одиграо лик правог оца – родитељско признање. Припреме дуге, шминка Никола Петровић-Шокац, сценографија, кулисе. Представа је прво играна за ученике свих школа, а сутрадан за грађанство, у старом Дому културе. Била је част играти пред толиком публиком, и вршањцима. Са Иреном сам наступао још једном у башти биоскопа “Победа”, певали смо тада популарну песму “Тата купи ми ауто”. То је било такмичење свих школа у смислу – покажи шта знаш. Тада је победила наша другарица Анђелка Јефтић са песмом Дајана од Пола Енке, певајући је у оригиналу.

Бивши ученик 1. генерације, седмог разреда ОШ “Иво Лола Рибар” у Руми – Левовник Карло

Сећање после педесет...

У лето 1957. године, моја породица и ја доселили смо се у непосредну близину бивше коњичке касарне, садашње наше Основне школе “Иво Лола Рибар”, у улици Аугуста Цесарца бр. 11.

Седми разред завршио сам у школи “Душан Јерковић”, а када сам сазнао да ће бивша касарна постати школа, одлучио сам да завршим малу матуру баш у њој. И нисам погрешно.

Када сам, у јесен 1958. године, кренуо у “Лолину” школу био сам њена прва генерација. Свакога дана, после редовне наставе, засукали бисмо руке и бацали се на раскрчивање дворишта у жељи да искористимо сваки део за нешто корисно и потребно. Недуго, затим, школа је добила седам јутара обрадиве земље, а на моје велико одушевљење, и један трактор марке “Фармал” који је као погонско гориво користио петролеј. Убрзо, затим, стигао је и један руски трактор, чувени “Д-Т 14”. “Фармал” који није имао мотор – покретач, популарно анласер, већ је имао магнетно паљење и палио се на курбљу. “Детејац”, како смо га звали, имао је само један цилиндр, палио је на бензин, а потом, настављао рад на дизел гориво. Полако смо организовано савладали руковање и опслуживање наше механизације, а воље је било на претек. Воља и механизација су за резултат имале оснивање Школске задруге коју смо назвали “Млади задругари”, а на место председника изабрали смо нашег друга Николу Гулана. Млади трактористи били су: Живковић Слободан (Бобек), Бенчић Фрања, Клејић Ђура, Бодор Драган, Миловановић Невенко и, наравно, ја, Левовник Карл.

Овој групи омладинаца била је поверена сва ова механизација, а ми смо се сви, здушно, трудили да је опслужујемо и одржавамо, на опште одушевљење, али и корист наше околине.

За прву ратарску сезону одлучено је да се на школској земљи засеје кукуруз, а како то увек бива када воља и ентузијазам поведу младе људе, ту се некако нашла и сејалица, те је наш кукуруз, очас,

био посејан. Наша воља и пуно срце помагали су му да расте и напредује.

Док смо ми проишчили у тајне механизације и, кроз практичну наставу и друштвено-користан рад, окопавали наш кукуруз, уживајући у оним лепим, равним редовима и једрим зеленим биљкама, наше друге секције су, такође, вредно радиле.

У оквиру наше задруге радиле су и повртарска и сточарско-живинарска секција. Поред поврћа, које се гајило на мањем делу школске земље, имали смо прави мали, корисни зоолошки врт са овцама, кокошкама, свињама, живином и још неким животињским врстама које смо успели да прибавимо и запатимо и тако учинимо многе ствари које ће живот поред нас сутра поставити.

Дошло је лето и време да се коси пшеница. Пред наша велика срца и још веће деце очи постављен је важан задатак. У школско двориште је однекуд стигла једна стара, али добра машина. Стигла је косачица – самовезачица коју су некад вукли коњи, али тада, брже и боље од наших трактора. У то време то је била слика напретка и прогреса, а најбитније је то што смо ми, голобради дечкићи од петнаест година, били њихови главни носиоци и актери.

Наша неисцрпна воља и деци ентузијазам косили су пшеницу тако како наши земљорадници никада до тада нису имали прилике да виде. Сви домаћини су желели да нам повере скидање усева, а ми смо то здружено прихватили. Двадесетак дана отимали смо летину од претећег невремена, а пред очима нам је била слика нашег обећаног наградног летевања по завршеној жетви.

А онда се догодило нешто што ћемо сви, а нарочито ја, заувек памтити. Пукао је рукавац предњег левог точка на нашем "Детејцу", таман, када смо завршавали једну приватну парцелу у близини "Радиначког шпица". Није било друге, него да возећи уназад, или како сви често кажемо "у рикверц", превеземо трактор на три точка до школског дворишта. Опрали смо и сместили нашег неисправног "Детејца", мислећи да је због његовог квара, за нас, жетва завршена, и сви пожурили кући да се спремамо за обећано летевање.

Следећег јутра, група домаћина се окупила испред моје куће, чак категорички захтевајући да се оштећени део демонтира и

поправи. Задатак је био јасан. Поново је победила воља и жеђ за знањем. Скинули смо рукавац и однели га нашим новодобијеним ципом, марке "Вилус" у "Машинску", како смо популарно звали предузеће "27. октобар". Са мном је у "Машинску" отишао и власник наше косачице, објаснио мајсторима о чему се ради, а они нису губили време. Већ истог поподнева наш "Детејац" је поново бректао на "Радиначком шпицу", али овај пут са сва четири точка и иза себе остављао снопље зреле пшенице. Жетва се наставила још неколико дана, а када је стварно било готово, отишли смо на летевање којим нас је честила наша школа. По повратку са летевања, чекало нас је још једно пријатно изненађење. Сви домаћини, којима смо косили пшеницу, удружили су се и припремили нашој групи лепе поклоне. Сви смо добили по наливперо, ручне сатове марке "Старт" и по једну мању акти-ташну.

Овај гест наших домаћина-земљорадника нас је јако обрадовао и дао нам још већу вољу за рад.

Када већ говоримо о техници и машинама, поменуо бих још једно своје, не баш пријатно, али поучно искуство. По повратку са летевања указала се потреба да "Вилусом" идемо у Сремску Митровицу да бисмо одвезли кћерку нашег послужитеља Мише, која је незгодом повредила главу и била јој је потребна лекарска помоћ. Поред мене у "Вилусу" возио се директор наше школе, господин Ђорђе Мушички, чика Миша, послужитељ и његова кћи.

На повратку из Митровице, а код "вогањског надвожњака" дошло је до пуцања централ-боцне на спонама. Био сам јако млад, али сам некако успео да зауставим возило, иако квар није био нимало безазлен. Вероватно да нека сила није хтела да дозволи да ова неисправност направи неко веће зло.

Такође би било неправедно да у целој причи не поменем и наше родитеље, њихову помоћ и залагање око маски и костима за карневал, организован у оквиру "Дече недеље".

Сада о тим давним, али лепим временима, на најверодостојнији начин сведоче бројне фотографије. То су драге успомене које сећају и обавезују да се тадашња пријатељства и познанства и дан-данас негују и граде.

Ове редове посвећујем свим својим другарима из тих времена, како онима са којима се сретнем тако и онима који више нису са нама.

Посебно бих поменуо и захвалио се на указаном поверењу нашем тадашњем директору, г-дину Ђорђу Мушицком, коме, овом приликом, желим дуг живот и добро здравље.

Живели!

Милан Латас

Радовао сам се сваком успеху ученика и наставника наше школе, а њих је било заиста много у току моје 34-годишње службе у овој школи. Од свих радовања поменуо бих оно из 90-тих година, када се, због малог броја деце, с тенденцијом опадања, радило на пројекту фузије ОШ “Иво Лола Рибар” са “Змај Јовином” школом. Иста је, управо, била изграђена, али је већ тада имала 1.150 ученика. Делегација Општине Рума наишла је на противљење свих радника наше школе овој идеји. У томе је предњачио синдикат и Савез комуниста. Обраћали смо се и вишим инстанцама, одакле је, коначно, стигла наредба да за тако нешто нема никаквог оправдања.

Наша школа је до тада, као и после, функционисала као једна породица. Иако најмлађа у граду, из године у годину, постизала је све боље резултате у васпитно-образовном раду, не само на нивоу Срема, него и на републичком и савезном нивоу, о чему сведоче многобројна признања.

Рекох да сам радости делио заједно са ученицима и наставницима у нашем школском дворишту. Изградња нових четвороразредних школа у Добринцима и Краљевцима, била је, такође, заједничка радост наша и мештана дотичних села.

**Биљана Дугоњић,
професор разредне наставе**

Нас две – школа и ја

Још у стомаку своје мајке-учитељице Радославе Јаковљевић, присуствовала сам рођењу (касније) своје школе – школе “Иво Лола Рибар”. А онда, после неколико месеци, у зиму 1958. године, родила сам се и ја. Нас две, заједно – од рођења, па сам Бог зна, докле!?

Цела ова монографија, као и сви ови дивни људи који се помињу у њој, још шире и богатије постоје у некој ладици мога сећања. Било је ту пуно тајни „родољубивих и љубавних”, али све то не може стати на овај мали део папира. Споменућу само неке, за мене интересантне догађаје.

Сећам се – наш стан је био садашњи кабинет за историју. Моје најбоље другарице “суседице” у другом стану, до нас, биле су три ћерке наших домара чика Мише и тетке Розике, иначе, наше ученице, а једна од њих је касније била и наша учитељица – Вероника Бабић. Када у школи није било деце, она је цела била, само, наш дворца из бајке. У парку смо ми биле принцезе из тог дворца. Огромно двориште прекривено дебелим белим ћилимом некадашњих правих зима, било је наше поље маштарија, а “ћалетова” црна олимпија наша кочија која ће нас одвести далеко, далеко, незнано куда.

Пошто нисам имала рођеног брата, ни сестру, обожавала сам децу. Углавном ми је било досадно самој у кући, те сам у шестој години седела у учионици код мамине колегинице, учитељице Јелене Ђекић и радила све, као и остали ђаци, скоро цело полугодиште, када је тадашњи директор – чика Јова Костић предложио да ме “стварно” упишу у школу, пошто је редовно похађам; пишем домаће задатке и све што раде и остали ученици. Најинтересније је било када је учитељичин муж – Никола Ђекић (такође учитељ) једног дана дошао у нашу учионицу, донео касетофон, снимао нас како читамо, а онда нам то пуштао.

Пошто сам обожавала да читам, сликам, певам, свирам (учествовала сам на свим могућим приредбама у школи: у хору наставнице Миле Биговић, у оркестру исте), често сам рецитовала, ишла

на фото-секцију, завршила музичку школу, пробала балет, карате... и, ту сам стала. Многи ђаци су ме “готивили”, онолико колике су им биле оцене код мојих родитеља. Знате већ, какве муке имају учитељска деца – али их је зато мој отац, наставник биологије и хемије – Никола Јаковљевић, све убедио у супротно оваквом “чудноватом” методом: ђаци ме испитују (било коју лекцију која им падне на памет), ја одговарам како знам и умам, они ме поново оцењују на папирчићима без потписа (замислите, каквих је све оцена ту било), а затим мој тата-наставник сабира оцене на табли, дели на број ђака и извлачи неку средњу оцену, углавном, неку бедну тројчицу, или слично. Лакнуло ми је када је, после два месеца, у нашу школу, у 6. разреду дошла наставница Верица Гаврилов и одмах сам замолила разредног старешину да ме премести код ње. Шта мислите-зашто?

Е, онда су почеле прве симпатије, прве “љубави”, прве играчке. У тој истој, мојој, некадашњој соби, тј. учионици, чули су се са грамофона: Кемал Монтено, Боба Стефановић, Кића Слабинац, Силуете. И, тако, све до моје мале матуре када смо се, на неко време, растале она, моја школа и ја, док сам завршавала гимназију, вишу педагошку, васпитачку, (касније учитељски факултет), удала се и родила девојчицу (која је, сада, исто просветни радник – професор енглеског језика). После деветогодишњег чекања на посао, радећи у разним школама у околини, поново смо се среле 1987. године, када се указало слободно учитељско место и када сам, поново, крочила у оне моје старе, а опет нове и савремене учионице, и када смо се поново среле нас две, ја – нешто старија, а она исто млада. Дочекује ме раширених руку и враћа ми осмех на лице “бацајући” ми у загрљај лепа дечја лица, веселу грају дворишта, прелепи парк у коме сада свака генерација сади своје дрво и поново, као и раније, опет свирам, певам, играм се с мојом децом, опет дајемо приредбе, путујемо и бескрајно се волимо – што мислим да је у овом послу најважније.

Сећам се колегиничиног ученика Жике Недељковића који ми је једном рекао: “Ми смо сви били љубоморни на ваше ђаке, зато што сте их ви размазивали”. Јесте, Жико, у праву си – “размазујем” их и даље, али кроз све то учимо, играмо се, а најважнији предмет у “мојој” школи је **бити добар човек** (и учење бон-тона који би требало

увести као обавезан предмет у све школе). Сва моја деца, сви моји ђаци, знам, да су сада добри људи, сви су завршили нешто; раде, студирају, неки су основали своје породице и, хвала Богу, ни један проблематичан човек није изашао из моје учионице – “размазиваних”, лепих, паметних, музикалних, надарених за било шта и, увек, међусобно повезаних љубављу и другарством.

Најдраже ми је када се сретнемо на улици и када кажу: “Видиш, ово је била моја најбоља и најлепша учитељица”. А ја се, као браним: “Па није тако – свакоме је своја учитељица најбоља и најлепша”, а, признаћу вам, да тада, и једино тада лажем, растем као квасац, нарочито због оног другог комплимента (који, знам, да и није баш тачан).

Волим вас, клинци, све моје бивше, садашње II-I, и све моје будуће! Желим да то увек знате и памтите.

Поштовани читаоче

*ва књи́а, подручи́ла делатно́сти школе која оду-
хва́та, и прости́рно, није на м о по́ути́ла, да поменемо све
раднике који су у тој провела радни век, или део не́а, дајући свој
допринос немо́л развоју и унапређењу нене основне делатно-
сти, а то заслужују.*

*Ипак, учини́ло пресеца́н, помену́мо Боду Мане-
сти́ар, дивну радницу школе, која је цео свој радни век провела у
тој. Без нене бриге и преиспичког рада, између остало́, да се
сачува архивска грађа (сва докумен́та, летво́не, албуми са фо-
тографиа́ма и мно́бројна дру́а аќта) а на́а је пољу́жила
као извор података, ова књи́а, чак и уз на́и најор, не би
одухвати́ла сва до́ађана која представљају период, предсто́
година постоја́на школе.*

*И, на крају, са жељом да школа доживи ви́ше зна-
чајних јуби́леја, надамо се, да ће неки дру́и људи, радећи
монографиа́ју, испривити на́е, евену́алне, грешке и про-
пу́те.*

V Блок фотографија

Proslavljena 45-godišnjica Osnovne škole „Ivo Lola Ribar“ 2002.

Godina slavlja i vrednih priznanja

RUMA – Najmlađa osnovna škola u Rumi „Ivo Lola Ribar“ u svečarskom ambijentu proslavila je 45-godišnjicu svog postojanja i uspešnog rada. Tim povodom u ovoj prosvetnoj ustanovi održan je bogat kulturno-umetnički program. Uz prisustvo brojnih zvanica, među kojima su bili potpredsednik SO Ruma, mr Dušan Stojanc, potom sveštenik, hadži Jovan Jović, starešine Crkve svetog vaznesenja Gospodnjeg u Rumi, predavača veronauke u ovoj školi (prva uvedena na područje rumske opštine), potom župnika Rimokatoličke crkve Sveti križ u Rumi, župnika Boška Radaljevića, direktor ove prosvetne ustanove Branislav Radulović je u obraćanju prisutnima rekao:

— Kada je daleke 1965. godine ukinuta konjica kao rod u vojsci, Konjička kasarna na Bregu (deo Rume), inače nekadašnja privatna kuća bogatog Jevrejina Josipa Štajnera, i nakon brzopetne adaptacije, nikla je naša škola. Četiri i po decenije nije neko dugo vreme, ali o minulim godinama je i lepo i rizično govoriti. Lepo je to što je mladost svih minulih 45 godina defilovala kroz kapije ove škole, ali ne postoje reči koje bi mogle izraziti sve one vrednosti koje su ge-

neracije radnika škole poklonile generacijama učenika u procesu obrazovanja i vaspitanja, pripremajući ih za buduća životna iskušenja i izazove – naglasio je, između ostalog, prvi čovek ove prosvetne ustanove Branislav Radulović. Danas u OŠ „Ivo Lola Ribar“ ima 52 radnika, a školu s isturenim odeljenjima u susjednim Kraljevcima i Dobrinčima pohađa 600 đaka. U godini slavlja ovde se s ponosom diče Oktobarskom

nagradom grada Rume, republičkom nagradom „25. maj“ kao i saveznim priznanjem za pionirski odred. U školi radi đачка zadruga „Josip Stajner“ kao i Klub mladih tehničara „Nikola Tesla“ koji uspešno vodi profesor Ilija Irkulja, a poseban ponos čini stalna muzejska postavka, čiji je osnivač upravo sadašnji direktor Branislav Radulović, kao i đачki list „Proleće“.

Povodom proslave su najuspešnijim učenicima dodeljene knjige, pohvalnice i, naravno, slatkiši. Na pokrajinskoj smotri recitatora, ove je godine najbolja bila učenica ove škole Mila Pavlović, na okružnom takmičenju u matematici briljirali su Marija Miljuš i Dragan Kukić, a u hemiji Ivana Vojnović. Mirko Đurić osvojio je prvo mesto na Okružnoj smotri iz elektrotehnike. Sjajan je bio i Nebojša Lalić koji je bio neprikosnoven na Republičkoj smotri đачkih zadruga, dok su zlatnu i srebrnu medalju na Pokrajinskom takmičenju u krikboku, osvojile blizakinje Kristina i Keči Devrnja.

Z. Matić

Објављено у Блицу, 2002.

Поводом доделе награде школе

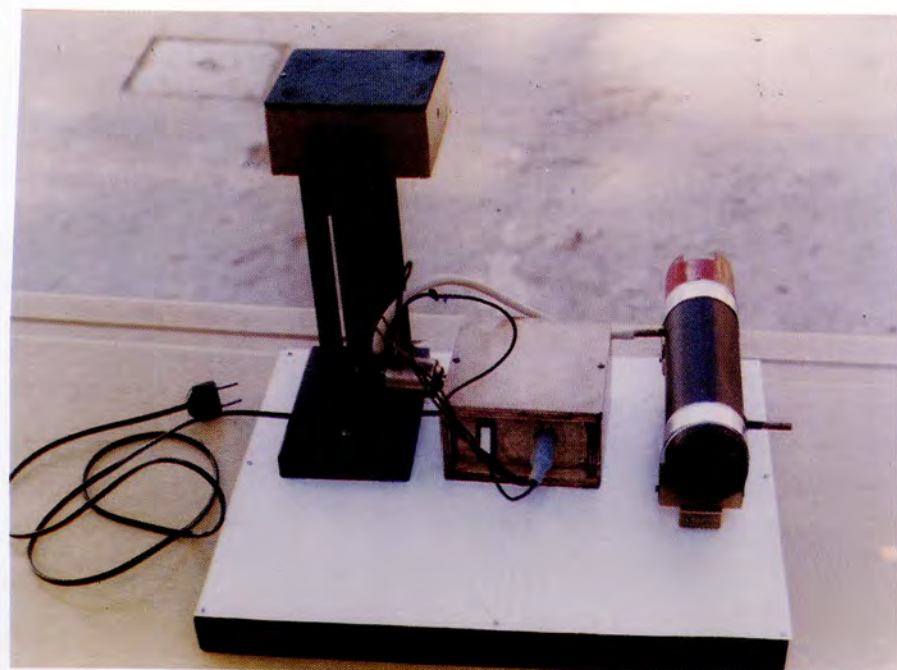
8. разред 1959/60.

Ученици са директором Ђ. Мушицким и Н. Јаковљевићем

*Наставница Верица Радић-Гаврилов са ученицима
у кабинету за биологију*

Назрађени рад ученика

Школски хор и оркестар старијих разреда

Хор млађих разреда, 2006.

Награђени ученици

Клуб пријатеља школе, 2007.

*Школски кумови: Светозар и Кристина Лукић,
и Сања и Лазар Видицки*

Учесници Лиџије, 2004.

Рума

КОРПА ПУНА ЛЈУБАВИ

Ученици основне школе „Иво Лола Рибар“ из Руме, чланови хора, литерарне, драмске и речитаторске секције, сваке године у оквиру манифестације „Сунчана јесен живота“ посећују станаре Геронтолошког центра у свом граду. Осим пригодних про-

грама, бакама и декама у центру с љубављу подаре и брижљиво украшену корпу с воћем - симбол јесени и солидарности са старима.

Тако понекад и најтмурнији дан учине ведрим, топлим и веселим, а од енергије и песме младих старе у центру обузме блаженство, па понесени младошћу и сами активно учествују у програму.

Оваквим начином пажљивог неговања односа према другима у потпуности се остварује овај васпитни задатак, а резултат изведених активности је обострано задовољство.

Славица Меденица

Објављено у Просветном прегледу

Ојављено у локалном листу РУ-7

Реч рецензента

Споменица ОШ "Иво Лола Рибар" – Рума

Пред Вама је драгоцену књигу, писану приступачно, на преко сто страна, са десетак драгоцених докумената и већим бројем фотографија, које су сврстане у неколико блокова као веродостојан доказ о садржајној целини. Уз навођење места делатности, имена ученика, ментора и резултата, овај фото-материјал допуњује текстуални део књиге.

Аутори су, на основу расположиве архивске грађе, одабрали оно што је најдрагоценије, остварено на читавој лепези образовно-васпитног рада за пола века трајања ове – најмлађе основне школе у Руми.

Увођењем читаоца у школство, у овој вароши, спонтано се прешло на потребе оснивања школе на Брегу, која ће, касније, обухватити подручне школе у Краљевцима и Добринцима. Већ на самом почетку, с обзиром на непосредну околину, где се већина родитеља бави пољопривредом, оснива се ђачка задруга. Њоме ће бити обухваћен, према склоностима ученика и слободном опредељењу, низ активности по којима ће постати позната широм земље. Како су бројна признања на овом, и другим подручјима рада у настави и ваннаставним активностима, аутори су у Споменицу унели само достигнућа на регионалном, републичком и савезном такмичењу.

Неопходно је истаћи усмеравајућу делатност педагошко-психолошке службе школе, директора и Просветно-педагошког завода за Срем, да се савладају тешкоће у раду с обзиром да сама првобитна, приватна, зграда није могла задовољити стандарде материјално-техничке природе. Отуда је драгоцен рад ђачке задруге и ђачких родитеља који су непосредним радом приступили проширењу простора, уређењу дворишта и терена, како у матичној тако и у подручним школама. Из тог заједничког рада ученика, наставног особља и родитеља проистичало је искрено другарство које је

долазило до изражаја на школским такмичењима, приредбама и свечаностима. Ценећи све то, друштвена заједница је пружала помоћ у опремању кабинета, специјализованих учионица, одржавању зграда, увођењу грејања, изградњи два школска објекта у подручним школама (Краљевци и Добринци) и низу других свакодневних потреба.

Школа и данас, а требало би и у будуће да носи име младог, изузетно свестрано образованог и даровитог организатора прогресивне омладине – Иве Лоле Рибара. Оно што је најдрагоценије – људски живот, положио је у борби против окупатора.

Отуда је и потекла идеја из Новог Сада да се организују Сусрети другарства свих школа које носе Лолино име. Први сусрет је био у Новом Саду, а на другом је утемељена концепција сусрета, манифестације другарства.

Све наведено у овој Споменици допуњују драгоцене сећања некадашњих ученика, наставника и руководиоца школе. Уз то дате су и даље смернице развоја школе на темељу досадашњег радног искуства.

Посебан одељак Споменице чине имена особља школе, са подацима о времену њиховог рада.

На крају, ваља одати признање ауторима, њиховим сарадницима, као и установама, и организацијама, који су омогућили да уз обухватни и велики труд, доспе до руку грађанства, радника ове школе, бивших и садашњих ученика ова драгоцене Споменица, којом се достојно обележава пола века рада ОШ "Иво Лола Рибар" у Руми.

Радослав Јаковљевић, проф.
Радослав Јаковљевић, професор

Особље ОШ "Иво Лола Рибар" у Руми, у периоду од 1957–2007. године

Име и презиме	у радном односу од	до
1. Ђорђе Мушички	01.09.1957.	
2. Никола Богданов	01.09.1957.	
3. Лазар Викторовић	01.09.1957.	
4. Радослава Јаковљевић	30.09.1957.	31.08.1981.
5. Христина Богданов	01.09.1957.	
6. Надежда Викторовић	01.09.1957.	
7. Олга Симотин	01.09.1957.	
8. Јованка Бабурски	30.09.1957.	01.03.1978.
9. Јован Костић	01.09.1957.	умро
10. Никола Јаковљевић	30.09.1957.	31.12.1980.
11. Иван Братић	01.09.1957.	
12. Љубица Костић	01.09.1957.	31.08.1969.
13. Марија Рулић	01.09.1957.	
14. Илија Радошевић	01.09.1957.	
15. Тамара Крутиков	01.09.1957.	
16. Никола Крутиков	01.09.1957.	
17. Здравко Богдановић	01.09.1958.	
18. Јелисавета Богдановић	01.09.1958.	
19. Јелена Дреновац	01.09.1958.	
20. Милош Драгишић	01.09.1958.	01.09.1969.
21. Богдан Рајаковац	01.10.1958.	01.09.1962.
22. Никола Ђекић	01.09.1958.	
23. Дивна Мирић	01.09.1958.	29.10.1984.
24. Милосава Биговић	01.09.1960.	01.09.1990.
25. Гордана Пауковић	01.09.1960.	31.08.1963.
26. Душан Швоња	15.11.1960.	01.02.1976.
27. Мија Микола	01.01.1957.	премештај
28. Роза Микола	01.07.1957.	умрла

29. Милош Мирић		
30. Стеван Грубић		
31. Борислав Миланковић		
32. Гордана Спасојевић		
33. Љиљана Којић		
34. Слава Незић		
35. Милорад Марковић	02.09.1991.	ради
36. Милан Цар		
37. Јован Арбутина	01.09.1961.	31.12.1965.
38. Боривоје Хупик	01.09.1963.	15. 0 .1981.
39. Катица Радовић	01.09.1961.	31.08.1991.
40. Радивоје Радовић	01.09.1961.	
41. Тривун Митровић		
42. Ружа Плавшић- Вуковић		
43. Агица Бановић	06.02.1961.	29.02.1964.
44. Богданка Костић	01.09.1961.	14.09.1972.
45. Илија Грујић	15.11.1961.	31.08.2001.
46. Растко Ивков	26.03.1962.	31.08.1963.
47. Павле Гинер	01.05.1962.	25.10.1984.
48. Радмила Марјановић	01.09.1962.	05.10.1970.
49. Лепосава Атанацковић	01.09.1962.	31.08.1963.
50. Јелена Ђекић	01.09.1962.	15.07.1996.
51. Нада Јеремић	01.09.1962.	10.04.1991.
52. Иван Врањеша	01.09.1962.	31.08.1963.
53. Мира Станић	30.06.1963.	
54. Златомир Јоксимовић	31.07.1963.	
55. Вера Јоксимовић	31.08.1963.	
56. Деса Миловановић	31.08.1965.	
57. Десимир Михајловић	01.03.1963.	08.03.1973.
58. Петар Терзић	01.09.1971.	15.11.1995.
59. Вера Терзић	06.09.1971.	01.09.1982.
60. Стефанија Поповић	31.12.1964.	
61. Радмила Стефановић	31.08.1963.	
62. Станислав Бошковић	01.11.1971.	01.10.1992.
63. Милица Богданов	31.08.1963.	
64. Надица Михајловић	31.08.1964.	

65. Петар Мирић	01.01.1960., 01.11.1971.	20.10.1982.
66. Александар Поповић	01.03.1963.	30.06.1963.
67. Василије Селенић	01.09.1963.	31.12.1965.
68. Бошко Богојевић	01.09.1963.	31.10.1991.
69. Бранислав Илић	01.09.1963.	11.09.1978.
70. Милка Борић	01.09.1963.	28.02.1965.
71. Ђорђе Борић	01.09.1963.	31.01.1966.
72. Лазар Стојаковић	01.09.1963.	31.12.1964.
73. Вили Шутић	01.09.1963.	31.08.1964.
74. Јован Капор	01.09.1963.	31.08.1964.
75. Радојко Радовић	08.10.1963.	30.06.1964.
76. Јелка Мартиновић	29.10.1963.	09.11.1990.
77. Радомир Тутић	01.01.1964.	01.09.1968.
78. Агнеса Ђетвај	01.02.1964.	23.05.1991.
79. Јелена Зорановић	01.03.1964.	20.05.1995.
80. Никола Јаковљевић	01.09.1964.	31.12.1980.
81. Радослава Јаковљевић	01.09.1964.	31.08.1981.
82. Мирјана Хупик	01.09.1964.	31.03.1996.
83. Анкица Грубић	01.09.1964.	05.09.1971.
84. Станија Турудић	01.09.1964.	31.12.1964.
85. Верица Ника	01.10.1964.	
86. Емилија Јакић	04.10.1964.	31.08.1965.
87. Ђорђе Поповић	26.10.1964.	31.12.1964.
88. Вида Манестар	01.06.1965., 04.05.2005.	05.05.2005.
89. Никола Продановић	10.09.1965.	01.09.1990.
90. Никола Тодоровић	15.02.1966., 01.02.1969.	2002.
91. Јелена Радивојевић	01.09.1958., 01.10.1961.	14.02.1985.
92. Мирослава Мартиновић	01.09.1966.	28.08.1985.
93. Розалија Шикежди	01.09.1966.	21.04.1996.
94. Драгослав Зирамов	01.10.1967.	31.08.2003.
95. Тома Павлић	01.10.1967., 01.09.1975.	31.03.1981.
96. Вера Ћирић	25.09.1967.	25.11.1967.
97. Лазар Јосић	01.10.1968.	25.06.
98. Цвета Ђурић	03.01.1967., 01.11.1967.	29.04.2004.
99. Милан Латас	01.10.1968.	30.09.2001.
100. Гордана Ракић	05.12.1968.	17.05.1969.

101. Никола Матић	01.09.1969.	
102. Фрања Загоричник	01.09.1969.	10.12.1970.
103. Катарина Гутаи	16.09.1970.	20.02.1971.
104. Јелена Станошевић	06.10.1970.	18.10.1993.
105. Верица Гаврилов	21.09.1970., 01.02.1972.	29.09.1993.
106. Босиљка Маринковић	15.10.1970.	04.01.1971.
107. Мира Ивков	01.02.1971.	25.02.1993.
108. Стеван Гаврилов	01.09.1971.	30.09.1994.
109. Гордана Шимуновачки	01.11.1971.	01.12.1980.
110. Даниела Катић		
111. Станислав Бошковић		
112. Алекса Муришић	01.11.1971.	31.08.1972.
113. Миодраг Ћатић	01.11.1971.	30.09.1996.
114. Лепосава Ћатић	01.11.1971.	01.09.1995.
115. Мирослава Бошњак	01.11.1971.	25.12.1996.
116. Радован Бошњак	01.11.1971.	29.01.2006.
117. Мирјана Белић	01.11.1971.	15.12.1972.
118. Милан Станошевић	01.11.1971.	01.01.1994.
119. Јелица Сибинчић	11.10.1971.	
120. Милорад Станковић	01.11.1971.	01.03.1972.
121. Добривој Рашков	01.09.1972.	18.04.1983.
122. Спасенија Субашић	01.09.1972.	22.06.1991.
123. Мирјана Мисиркић	04.12.1972.	
124. Драгица Додиг	01.09.1973., 01.09.1976.	20.01.1974.
125. Мирјана Ђуричић	18.10.1973.	
126. Петар Берић	01.11.1973.	03.12.1973.
127. Међерал Вера	04.02.1974., 03.02.1974.	30.06.1975.
128. Вероника Бабић	11.02.1974.	02.10.1999.
129. Мирјана Ђорђевић	11.02.1974.	
130. Манда Генералски	21.02.1974.	01.04.1975.
131. Ружица Шоргић	07.04.1975.	25.06.1975.
132. Љубица Јосић	01.07.1975.	
133. Николија Лазић	04.09.1975.	09.03.1976.
134. Душанка Пантелић	04.09.1975.	31.12.1975.
135. Славица Јекић	04.09.1975., 02.02.1976.	20.06.1976.
136. Анђа Томић	01.11.1975., 24.12.1977.	31.08.1991.

137. Љиљана Раковић	09.02.1976.	20.06.1976.
138. Весна Лукић		
139. Љубица Бугарски	02.09.1976., 04.02.1977	07.1977.
140. Љиљана Јанковић	01.02.1977.	01.09.1978.
141. Душан Кљајић	01.05.1977., 13.05.1978.	31.08.1986.
142. Драгица Добросављевић	01.10.1977.	17.10.1978.
143. Вера Дамјановић	21.10.1977.	31.03.1978.
144. Слободанка Шијачки	03.10.1977.	
145. Стево Вуковац	20.10.1980.	02.09.1980.
146. Живана Јовичић	08.12.1980.	ради
147. Катарина Неговановић	01.12.1981.	12.03.1983.
148. Жарко Спајић	02.12.1981.	01.09.1983.
149. Славица Ђуричић	08.02.1982.	24.09.1982.
150. Нада Милошевић	01.0.1982.	01.07.1985.
151. Катица Кузмановић	08.04.1982.	31.06.1982.
152. Драгана Галијаш	01.09.1982.	24.04.1985.
153. Смиља Крчмар	13.09.1982.	ради
154. Михаило Веселиновић	15.09.1982.	15.11.2001.
155. Софија Вукајловић	25.10.1982.	ради
156. Мирјана Кваић	22.09.1982.	ради
157. Анђелка Зирамов	08.05.1983.	28.02.2002.
158. Биљана Јекић	01.10.1983.	ради
159. Љубица Здравковић	01.01.1984.	29.12.2006.
160. Драгиша Митић	01.01.1984.	09.10.1998.
161. Гордана Вишановић	01.01.1984.	25.09.1990.
162. Гордана Мирковић	01.01.1984.	26.10.1990.
163. Олга Бајаловић	13.12.1983.	
164. Зорка Дабић	08.02.1984.	15.03.1984.
165. Драгиша Ковачевић	02.11.1984.	18.01.1985.
166. Драго Бомештар	28.12.1984.	18.12.1984.
167. Слободан Вукић	01.02.1985.	01.10.2006.
168. Ђорђе Бошковић	22.04.1985.	04.05.1985.
169. Илија Тркуља	01.09.1985.	ради
170. Босиљка Спасојевић	09.09.1985.	ради
171. Митра Вукић	09.09.1985.	24.10.1985.
172. Маринко Бугарин	10.09.1985.	умро

173. Милева Честић	09.01.1986.	30.05.1986.
174. Живан Хајдуковић	02.11.1986.	1997.
175. Светлана Лукић	04.02.1987.	31.08.2005.
176. Биљана Дугоњић	26.10.1987.	ради
177. Љубица Игић	26.10.1987.	09.0.1991.
178. Ранка Стевановић	03.09.1988.	26.10.1988.
179. Ружица Пристал	01.09.1988.	21.04.1994.
180. Љиљана Дороњски	05.03.1990.	ради
181. Јелена Дедић	03.04.1989.	13.05.1989.
182. Рада Родић	14.11.1989.	ради
183. Милена Божић	05.10.1989.	06.04.1990.
184. Светлана Јакић	03.01.1990.	ради
185. Деса Тургуз	20.02.1990., 29.08.1998.	04.11.1998.
186. Милан Гајић	01.09.1990.	30.09.1996.
187. Весна Гулан	01.09.1990.	31.08.1997.
188. Љиљана Мајкић	01.09.1990.	01.10.1990.
189. Добрила Зобеница	01.09.1990.	
190. Снежана Гојевић	16.11.1990.	ради
191. Сандра Стојисављевић	07.05.1991.	10.06.1991.
192. Весна Миловановић	02.09.1991.	31.08.1992.
193. Сандра Хајдуковић	28.08.1991.	22.04.1992.
194. Евица Атанацковић	04.09.1991.	
195. Софија Шијачки	16.09.1991.	30.06.1992.
196. Милица Глигоријевић	20.02.1992.	29.02.1992.
197. Ката Милановић	17.02.1992., 05.11.1992.	ради
198. Биљана Јовановић	17.02.1992.	31.03.
199. Марија Миловановић	09.03.1992.	20.08.1993.
200. Бранка Вујанић	25.01.1993.	ради
201. Бранка Кромпић	25.01.1993.	ради
202. Верица Курица	08.02.1993.	16.04.1993.
203. Љубинка Матић	10.02.1993., 13.09.1993.	22.10.1993.
204. Радисав Ђорђевић	01.09.1993.	05.12.1993.
205. Милена Чолић	01.09.1993.	ради
206. Маја Хупик	26.10.1993., 01.09.1997.	27.12.2004.
207. Вера Бранковић	22.11.1993.	30.06.1994.
208. Бранислав Радуловић	06.12.1993.	ради

209. Зорица Лујић	01.01.1994.	31.08.1996.
210. Ђорђе Ђурић	22.04.1994.	30.05.1994.
211. Розалија Печи	09.03.1994., 01.09.1994.	30.09.1994.
212. Милосава Стојановић	26.09.1994.	24.12.1996.
213. Драган Вукајловић	20.10.1994.	
214. Даница Мاستиловић	01.09.1994.	ради
215. Мара Хараста	16.01.1995., 04.12.1996.	25.12.1996.
216. Славица Меденица	01.09.1995.	ради
217. Милка Крнетић	25.09.1995.	24.12.1995.
218. Дане Војновић	30.10.1995.	05.01.1996.
219. Биљана Хавлек	29.01.1996.	ради
220. Слађана Бабић	22.04.1996.	30.04.1996.
221. Душан Бурсаћ	02.09.1996., 01.09.1997.	05.10.1998.
222. Весна Војновић	02.09.1996., 04.12.1996.	31.08.1997.
223. Снежана Керкез	02.09.1996.	31.08.2001.
224. Маја Тркуља	01.10.1996., 15.01.1997.	14.04.1997.
225. Марица Благојевић	01.11.1996.	30.06.1997.
226. Бранка Ручнов	09.11.1996., 15.01.1997.	17.01.1997.
227. Јелена Дујић		
228. Гордана Обрадовић	15.01.1997.	ради
229. Мира Гњатовић	21.01.1997.	02.07.1997.
230. Валентина Радовац	03.02.1997.	23.05.1997.
231. Ружица Јовановић	22.10.2001.	ради
232. Мира Томић	01.10.1997.	ради
233. Славко Нонковић	15.10.1997., 20.05.1998.	12.10.2001.
234. Слободанка Батало	15.12.1997.	ради
235. Јованка Ђорђевић	23.12.1997.	31.12.1997.
236. Софија Влајин	17.03.1998.	
237. Ержебет Балинд	01.09.1998.	
238. Даринка Јелић	01.09.1998.	
239. Саша Дејић	01.09.1999.	31.08.2001.
240. Лидија Димитријевић	19.10.1999.	
241. Нада Бинач	03.10.1999.	ради
242. Драгица Милеуснић	06.03.2000.	ради
243. Јелена Дмитровић	01.09.2000.	
244. Ирена Гајић	02.09.2000.	14.01.2001.

245. Биљана Ђукић	06.10.2000., 16.04.2002.	04.12.2003.
246. Цветковић Радмила	17.09.1976.	ради
247. Швоња Душан	01.09.1976.	26.05.1985.
248. Родић Бранислав	22.11.2001.	ради
249. Кузмановић Биљана	15.01.2002.	ради
250. Васиљевић Живомир	01.09.2002.	ради
251. Станојев Симић Дана	01.09.2003.	ради
252. Галетић Биљана	22.09.2003.	ради
253. Пушкаш Ивана	19.01.2004.	02.03.2006.
254. Јуришић Снежана	06.05.2005.	ради
255. Јевтић Душан	01.08.2005.	ради
256. Петровић Нада	14.11.2005.	ради
257. Комленац Гордана	01.09.2001.	ради
258. Шкондрић Владислава	01.09.2001.	ради
259. Плавшић Драгана	20.02.2001.	ради
260. Топаловић Анита	11.02.2002.	ради

Верска настава

Рума:

Православна веронаука

Протојереј – ставрофор Пантелија Павловић

Католичка веронаука

Марија Вереш

Краљевци – Православна веронаука: јереј Јован Раилић

Добринци – Православна веронаука: јереј Ђорђе Павловић

САДРЖАЈ

Портрет школе	5
Рума кроз историју	6
Оснивање и прве године рада.	9
Школска зграда.	10
Почетак	15
I Блок фотографија	23
Ђачка задруга.	29
Седми сабор ученичких задруга Југославије.	38
Клуб младих техничара “Никола Тесла”.	39
II Блок фотографија	45
Редовне школске активности	49
Приредбе и јубилеји.	49
Хуманитарне и радне акције	53
Такмичења	56
Излети, екскурзије, летовања.	58
Посете и гостовања	60
Дечја недеља	63
Настава у природи	64
Саветодавна и Педагошко-психолошка служба.	66
III Блок фотографија	68
Изборна настава	73
Специјална школа и Предшколска настава	75
Награде и признања	78
Награде и признања ученицима	
Клуб младих техничара “Никола Тесла”	
Техничке дисциплине	78

Бази генерације	84
Награде и признања школи и наставницима	84
Подручне школе	87
Добринци	87
Краљевци.	91
Потекли из школе	95
Школа данас	96
Школски лист “Пролеће”	100
IV Блок фотографија који илуструју школу, данас	103
Сустрети другарства	107
Сећања	109
Радивоје Радовић Раша	109
Почело је у Новом Саду	109
Други сустрет другарства.	110
Ево како је све текло:	110
Јосип Јурца	114
Иван Беванда, пензионер	116
Слободан Дедић	118
Бивши ученик 1. генерације, седмог разреда	
ОШ “Иво Лола Рибар” у Руми – Левовник Карл	121
Милан Латас	125
Биљана Дугоњић,	
професор разредне наставе.	126
Поштовани читаоче.	129
V Блок фотографија.	130
Реч рецензента	137
Особље ОШ “Иво Лола Рибар” у Руми,	
у периоду од 1957–2007. године	138
Верска настава	145

